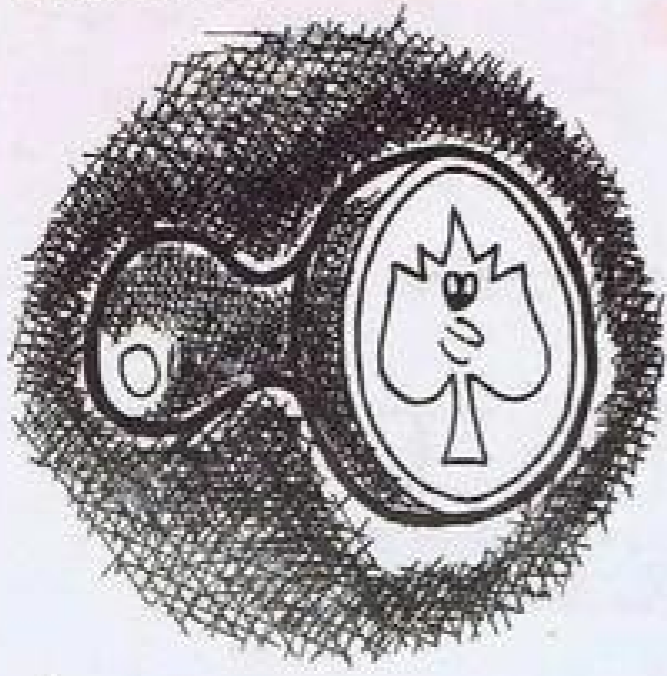

PAUL SEGAL

TV ARHEOLOG

urzica

REVISTĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
EDITATĂ DE CONSILIUL CULTURII ȘI EDUCAȚIEI SOCIALISTE

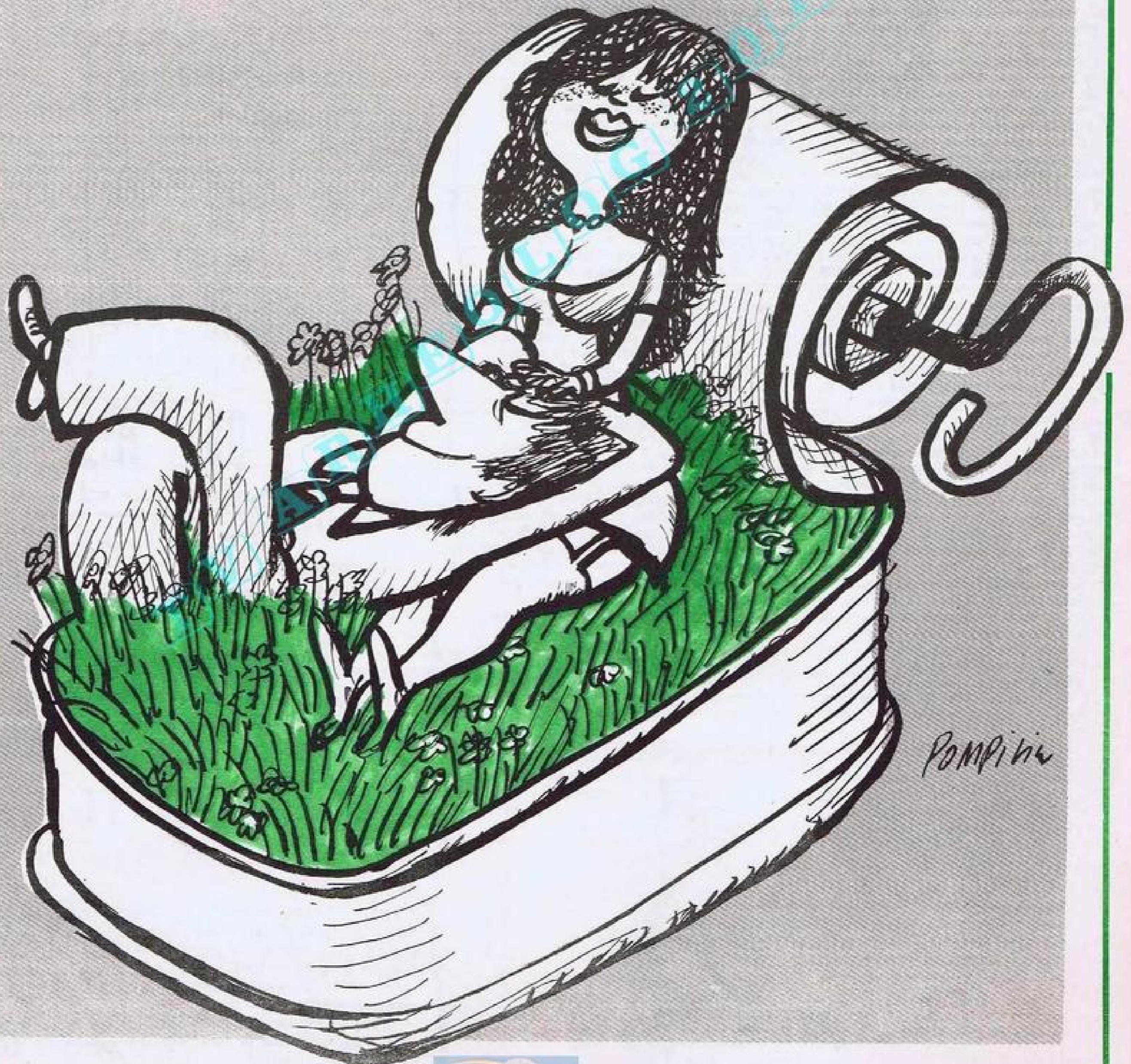
LA PAGINA 8-9: Basmele umoriștilor
UN TĂCIUNE ȘI-UN CĂRBUNE...

Cel ce nu face nebunii
primăvara le face iarna.

BALZAC

ANUL XXXII (658) ● APRILIE 1980 ● 16 PAGINI ● 1,50 LEI

4

POMPILIU DUMITRESCU

„IARBA VERDE DE ACASĂ”

VASILE IS 2017

ESTERA PARĂSCHIV

ȘTEFAN CAZIMIR

SCARABEII ÎMPOTRIVA SCARABEILOR

Odată cu venirea primăverii, la blocul nostru, aici la scara B, a izbucnit un război civic. Ne mitraliam cu privirile, ne bombardăm cu insulte, ne torpilăm cu șicane. Nici nu ne mai salutăm. În cel mai bun caz, emitem niște mîrșeli, din care nu se poate înțelege dacă s-a zis «bună ziua» sau «du-te dracului».

Partea tragică a problemei constă în repartizarea inegală a efectivelor celor două trupe beligerante: 22 contra 2. Iar eu fac parte din ultimii 2. Că stau la parter. În fața La intrare. În partea dreaptă. Vecinul întru suferință stă în partea stîngă. Iar conflictul a izbucnit din cauza băncii. Adică, a acelei lavițe tradiționale, modernizată acum și vopsită, de obicei, în verde. Că omul e o ființă sociabilă, dornic de șuetă. Numai că vecinii mei vor șuetă la umbră. Se feresc de insolație. Și umbră nu e decît aici, pe o porțiune de doi metri pătrați, sub placa de ciment care acoperă intrarea. Foarte aproape de ferestrele unde locuiesc eu și vecinul. Iar banca e trasă, împinsă, hîrșită și rotită, după mersul soarelui. Bineînțeles, șuetele se țin lanț. Pe serii de participanți. Fără pauză de masă, fără program de odihnă. Astfel că ni se livrează gălăgie în flux continuu.

În prima etapă, preconflictuală, eu și vecinul am început a face unele aluzii, mai transparente, mai opace, cum că treaba asta cu gălăgia nu ne place... Degeaba. Rezultat, zero. Atunci, am ținut amîndoi un consiliu de război, hotărînd să ne apărăm. Vecinul, mai curajos, a deschis focul, și-ntr-o noapte a ieșit tiptil și a uns banca, din gros, cu motorină. Ha! Ha! Dimineața, scarabeii fierbeau ca mămăliga pe foc, cînd i-a scăzut apa. Două scaraboace inimoase au adus, însă, în grabă găleți cu apă fiartă, perii, cirpe, perlan și, după blestemele de rigoare, au eliberat banca de podoabă, hotărînd, ca măsură de represiune, să intensifice și să prelungească orele de gălăgie.

Convocat din nou, vecinul mi-a mărturisit că el capitulează. Să știe de bine: își bate scînduri în fereastră, își toarnă

ceară fierbinte în urechi, își distruge timpanele, dar de luptat, nu mai luptă. Clar! Și mi-a povestit, în șoaptă, privind speriat împrejur, cum într-o seară, cînd a urcat pe acoperiș să îndrepte antena de televizor, trei scarabei vînjoși i-au tăiat calea, l-au înfundat în uscătorie, avertizîndu-l că dacă se mai atinge de bancă îl aruncă în mașina salubrității.

Și astfel, armata noastră s-a redus, dintr-un foc, la jumătate. Din doi, am rămas unul... Totuși, n-am disperat. Am ținut ședință de una singură și, într-o noapte, am ieșit ca o stafie și am tîrît banca vreo zece metri mai încolo, prionind-o cu un lanț pe care l-am legat de o pipă de gaz. Ha! Ha!

A doua zi dimineața, scarabeii fierbeau ca mămăliga (idem cazul cu motorina), iar unul din ei, făcînd mărunțel din buze, se năpusti asupra lanțului, îl desfăcu la repezeală și, luînd banca în brațe, mi-o aduse plocon sub geam. Am văzut negru înaintea ochilor și m-am întins, moale, pe canapea. Mai ales că era un scarabeu, oarecum prieten, care-mi venea în casă. Atunci, am lansat în eter, cu ultimele puteri, un S.O.S. original și tragic: S.S.P. (Salvați Scarabeu Parter-ist)...

Apelul meu a fost interceptat de un radio amator din alt cartier. «Credeam că sînteți mai inventivi» zice omul, după ce i-am relatat desfășurarea conflictului. «Nici ca ei, să trîncănească toată ziua sub ferestre, dar nici ca voi, să minjiți banca cu smoală (a confundat, era motorină), ori s-o legați la dracu-n praznic, ca pe-o capră. De ce nu tăiați pricina în două?» «Cum adică?» l-am întrebat. «Plantați cîțiva pueți, de-o parte și de alta a căii de acces, așa cum procedăm noi în fiecare primăvară, că tot în blocuri locuim, ca și voi. Anii trec, pueții devin pomi, vecinii or să aibă și umbră, și soare, după pofta inimii, iar voi,ăștia de jos, o să scăpați de gălăgie. Cum de nu te-a dus mintea la atîta lucru?»

Iaca... nu m-a dus. Dar nici pe scarabeul de la etaj, dornic de umbră, nu l-a dus. După ce i-am mulțumit radioamatorului pentru sfat, mi-am zis: Grozavă! Uraa! Mîine fac rost de două ramuri de salcie, pun un ștergar alb în coada tîrnăcopului și înaintez, cu gînd de pace, în tabăra dușmană. Sînt sigură că vor semna armistițiul și vor accepta, bucuroși, să sădim pueți.

Totuși, pe vecinul meu dezertor nu-l iert. Nici în mormînt. După ce închei pace pe frontul principal, deschid focul împotriva lui. Dau o ciocolată unui copil și-l pun să-i sune cu trompeta, sub fereastră, cînd știu că se odihnește. Chit că mă deranjează și pe mine. Ha! Ha! Merită!

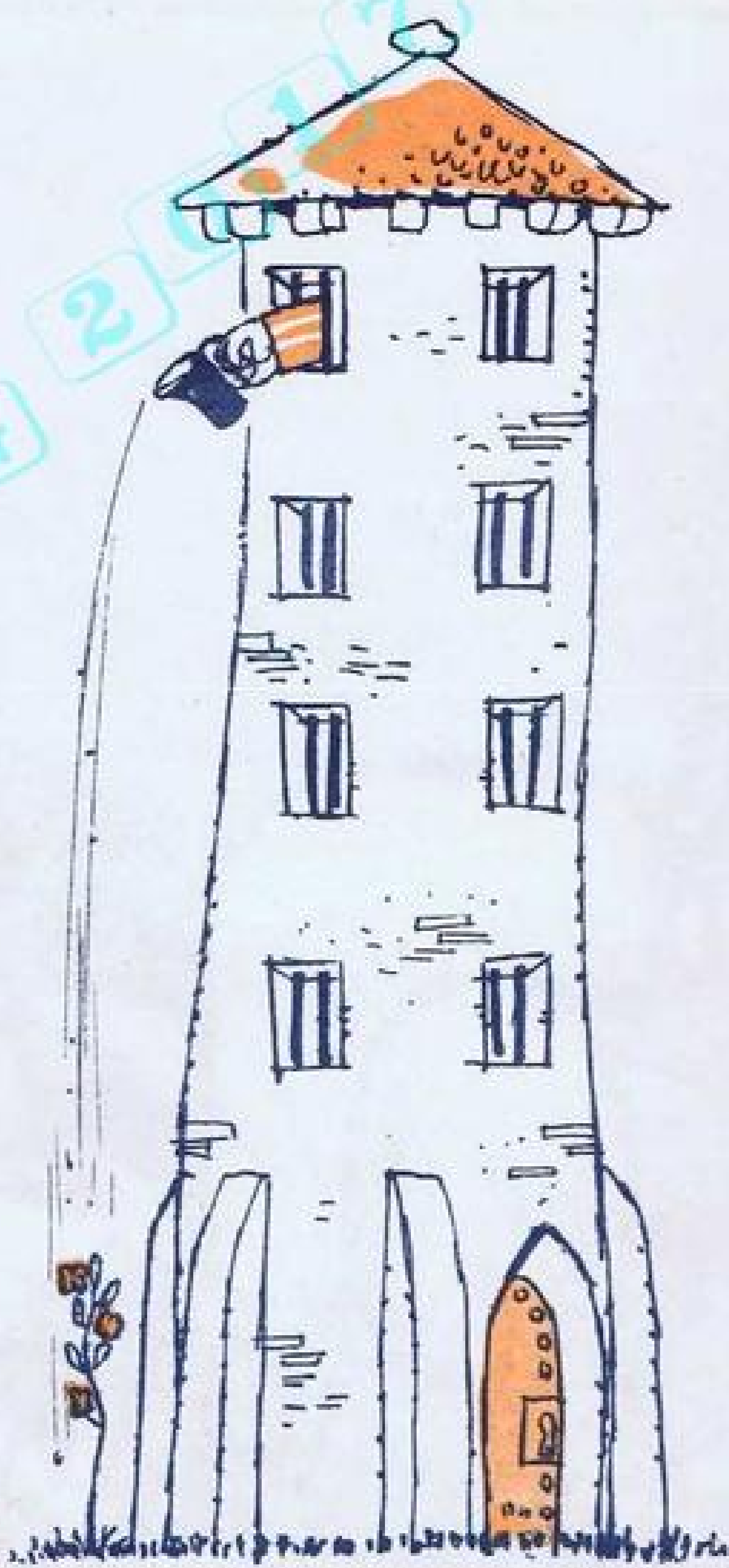
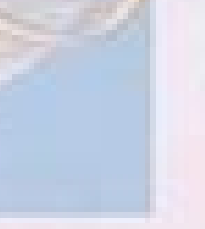
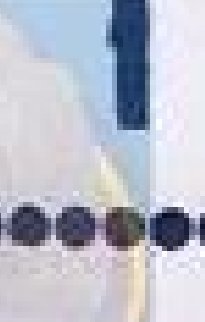
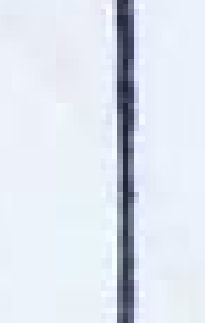
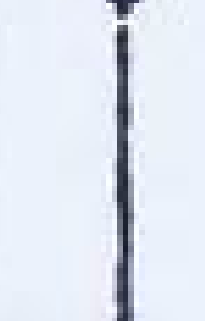
TEMUTE AGERE SĂGEȚI

O, primăvară, primăvară,
Pe trunchiul vremii viu altoi,
Ce gingaș îmi soliciți iară
Imagini vechi și rime noi!

E răsfațat de vînt și soartă,
L-așteaptă fete și poeți.
În tolba de la șold el poartă
Temute, agere săgeți.

Purtat de adieri ușoare,
Prinos al fiecărui an,
Din cerul pur o să coboare
Un prunc vici și dolofan.

Și tainic se-nfiripă vise
Pe cînd coboară lin în zbor.
Primiți cu suflete deschise
Săgeata zeului Umor!

EUGEN TARU

INEDIT

DECEPTIE

MĂRCEL BRESLASU

Mare faliment sentimental, desface important stoc de tandreță la prețuri de reclamă. Asortat în preajma primăverii cu ce e mai gingaș și mai proaspăt, cu flori și cu cîntece și cu vorbe-n șoaptă, vind totul, totul.

«Se vinde la oricine» cum îmbie cooperativele trecătorii sfioși.

Vreau să rămînă dugheana goală să pot să plîng în voic, fără să-mi fie rușine de toate cite le-am așezat pe rafturi, în așteptarea ei, zadarnic.

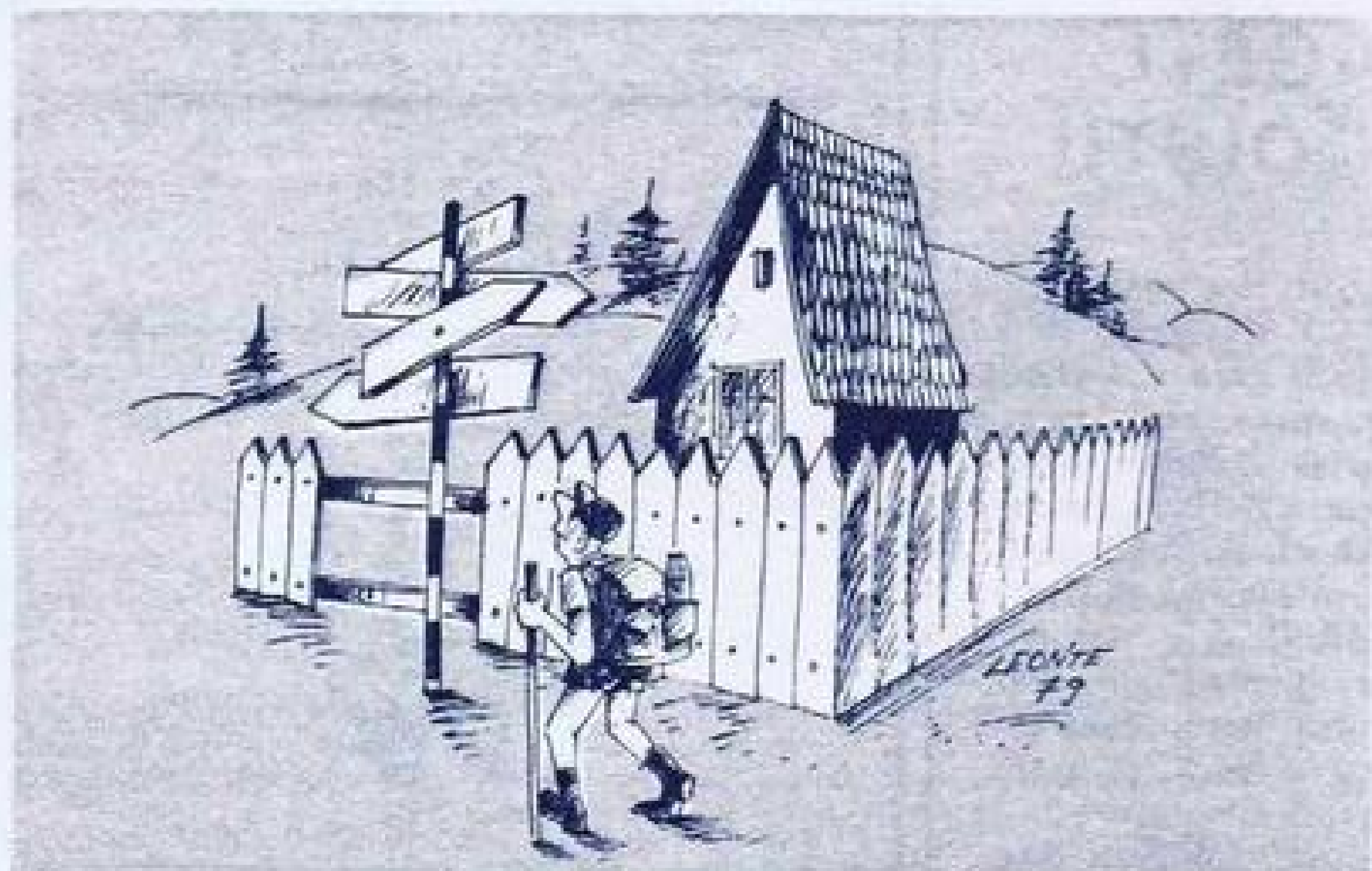
(1929)

MATEI MIHAI

LEONTE NĂSTASE

miniaturi DE APRIL

PRECAUȚIE

Soția meteorologului îl sfătuiește înainte să iasă din casă:
— Și pentru că aseară ai anunțat la televizor vreme frumoasă, cu cer mai mult senin, ai grijă să nu te vadă vreun cunoscut cu umbrela asta.

La restaurant

Stă la masă. Nu petrece,
Căci blind bere cu soția
L-a cuprins melancolia:
Una caldă, alta rece...!

SORIN BEIU

...Dragoste

Iubito, dacă nu mă-nșel,
Cînd eu mă aflu lîngă tine
Îți bate inima la fel...
Dar numai tu știi pentru cine.

VASILE COBAN

HOBBY

— În capul soțului meu nu există altceva,
în afară de Dacia-1300.
— În cazul ăsta ești fericită. Nu mai
aveți nevoie de garaj!

INSPIRAȚIE DE SEZON

O foarte tinăra poetă se prezintă la redacția unei reviste cu o poezie dedicată primăverii.
— Parcă am mai citit undeva aceste versuri, exclamă redactorul, după ce citește poezia.
— Da, confirmă autoarea, dar nu semnate de mine!

Servilul

— Despre vremea asta bună
Ce părere ai? Cu greu
El s-a hotărît să spună:
— Să-l întreb pe șeful meu.

SORIN BEIU

MIHAI BOACĂ

CUGETĂRIILE UNUI FIR DE IARBĂ

După ce merg la frizer, mi se spune gazon.
Deși nu merit, sînt prea des călcat în picioare.
Eu sînt o carte cu o singură filă: clorofila.
Pămîntul gras nu e obez.
Nici printre oameni iarba rea nu pierde.
Și la noi moartea vine tot cu coasa.
Dacă răsăream în curte la I.C.M., să nu credeți că aș fi fost iarba fiarelor...

DAN CĂPRUCIU

CONCURS

ANDREI CIURUNGA

DE PERSPICACITATE

În numărul pe aprilie al revistei ilustrate «Oglinda» a apărut următoarea povestire:

«Mă aflu în oraș, pe la orele 11 dimineața. Am introdus într-un aparat ultima fișă de telefon pe care-o aveam și am format numărul casei de comenzi «Mercur». Mi-a răspuns o voce calmă, plăcută.

— Cu ce vă servim?

— Aș dori un pui de elefant, cam între 60 - 80 kg. Să nu fie mai greu, locuiesc la etaj și n-aș vrea să-mi deranjez vecinii de la parter.

— Adresa, vă rog. În cel mult o oră vi se onorează comanda.

Abia sosit acasă, m-am și pomenit cu elefanțelul la ușă. L-am introdus în apartament — puiul măsoară cu 5 cm. mai puțin decît lățimea ușii de la intrare — și am plecat din nou în oraș

să-i aduc ceva de mâncare. La «Gostar», două tinere vânzătoare comentau cu pasiune ultimul episod al serialului TV de sîmbătă seara. Cum am intrat, s-au apropiat politicoase de mine.

— Ce dorește tovarășul?

— Știți, am acasă un pui de elefant și aș vrea...

— Sigur că da, ciți palmieri vă impachetăm?

— Vreo zece bucăți, dar să nu depășească înălțimea de 2,40 metri. N-aș vrea să zgirii tavanul...

— Nu avem momentan decît de la 10 metri în sus, dar vi-i pliem la impachetat.

Cu pacaetul sub braț, am luat troleibuzul spre casă. Văzîndu-mă atît de împovărat, cineva mi-a oferit locul. Am ajuns cu bine la destinație și mi-am hrănit puiul de elefant, gîndindu-mă

cu îngrijorare la zîus cînd circumstanța lui va depăși lățimea ușii prin care a intrat. Cum am să-l scot la plîmbare?».

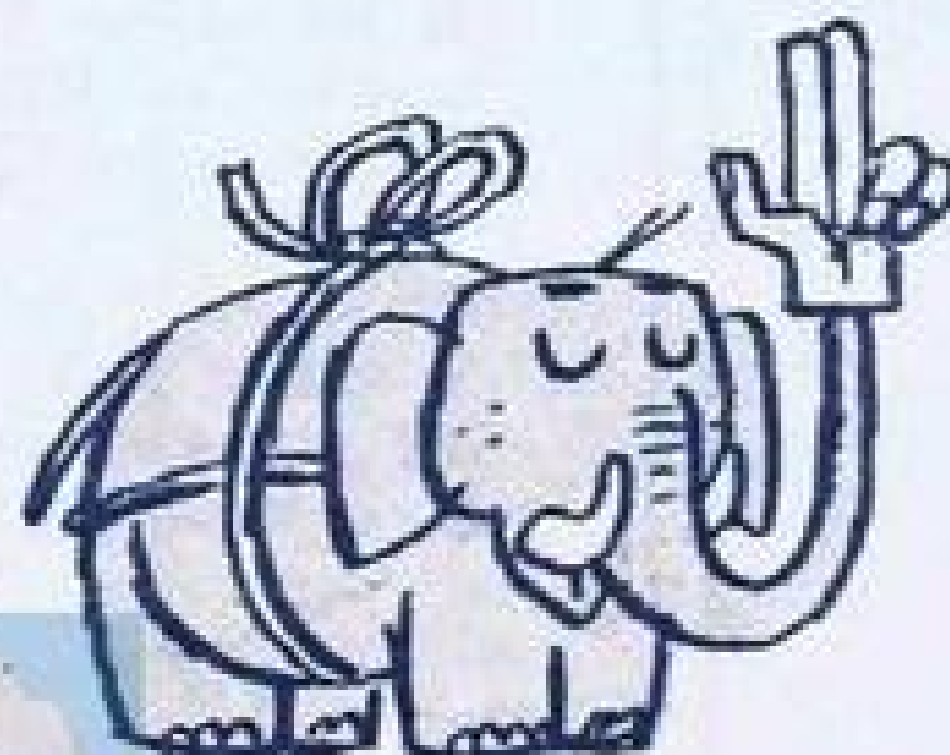
Aceasta a fost povestirea. De fapt, era vorba de testul unui concurs de perspicacitate. Cititorii urmau să răspundă, descoperind trei inexactități, adică trei lucruri imposibile, strecurate

anume în desfășurarea acțiunii.

Peste o lună, s-au dat rezultatele. Răspunsurile au fost, în unanimitate, aceleași: 1) Casa de comenzi «Mercur» nu livrează pui de elefanți. 2) La «Gostar» nu se găsesc palmieri de vânzare. 3) Enormul pachet cu palmieri nu putea încăpea într-un troleibuz.

Redacția revistei a fost, însă, de altă părere, așa încît nimeni dintre participanți nu a ieșit cîștigător la concurs. Iată și cele trei răspunsuri exacte: 1) E imposibil să prinzi la telefon casa de comenzi «Mercur». 2) E imposibil ca două vânzătoare să se întrerupă din conversație, pentru a servi un client. 3) E imposibil să îți se ofere un loc într-un troleibuz.

Pe lîngă toate acestea, procurarea de elefanți și palmieri devine aproape posibilă...

★
**Parodi(o)
grafii
LIRICE**

NU TRAGEȚI ÎN PARODIȘTI!

Selecția de față ar putea isca unele controverse. Cum bine știți, sînt poeți (Nichita Stănescu, de pildă) care consideră parodia un gen minor, «neserios» și chiar inamical. Alții, dimpotrivă, văd în ea un joc inteligent al imaginației (Marin Sorescu, v. volumul său de debut), un mod de a reconstitui artistic, prin intermediul șarjei umoristice, un profil liric notoriu (Romulus Vulpescu sau Mircea Micu). Așadar, parodia ar fi, în plan literar, ceea ce în grafică încearcă (și uneori izbutesc) caricaturiștii-portrețiști.

Evident, condiția parodistului nu este ușoară. Aflat la răscruce de... gusturi, cînd aplaudat, cînd hulit, el trebuie să fie un poet născut, nu făcut, dar, totodată, și un bun «actor», capabil adică să interpreteze, cu haz, o partitură lirică, cel puțin la nivelul artistic al celui care a creat-o. Asemenea exemplare sînt rare în peisajul nostru literar, de unde și îndemnul din titlu: Nu trageți în parodiști! Mai ales că unele poezii din această pagină vor fi, nădăjduim, pe plăcerea cititorilor. În ceea ce-i privește pe autorii parodiați, îi anunțăm că, în miez de april (și de primăvară) aflindu-ne, vînatul este interzis!

MANOLE AUNEANU

MARIN SORESCU

Poem optimist

Uite că am ieșit din iarnă nevătămat!
Mulți credeau c-or să mă dea gata
Cu buletinele lor meteorologice.

Și ce buletine! Numai vifornițe,
Numai lapovițe, numai troiene,
Plus gripa noastră cea de toate zilele.

Dar eu, deși mai debil, cum mă știți,
Am rezistat al dracului de bine
Și în ciuda concertului ăla de cobi
Scriu iarăși satire.

Se vede că am mulți anticorbi!

RODICA TOTT

TUDOR GEORGE

Gîlceava cugetului cu trupul

Plebeu-mi trup adesea-l mustru:
Că prea-i fără perdea plăcerii dat
Și la chiolhanuri pururi angajat,
Că-mi ține spiritul claustru

Voiam și eu să fiu un fost ilustru
C-un Shakespeare să fi concurat
Din cărți Mausoleu să-mi fi durat
Urmașii să-mi fi zis Ahoe și Magistru

Aș fi putut în rai să intru
Să sorb ambrozii în tihnă
La umbra pomului de-odihnă
De n-ai fi fost așa de hitru.

Dar mă consider totuși răzbunat:
Vei fi în iad de-ai mei confracți mincat.

ALEXANDRU VERONIA

ANA BLANDIANA

N-am traversat hiatul îndoielii

Discretă, poeziei mă divulg
Din iarna mamei am mai rupt un fulg,
Deși-l admir de mult pe Boticelli,
N-am traversat hiatul îndoielii.

Totul e limită în doze mici.
Frumoasă sînt de-aici și plină aici.
Dar dîncolo de eul meu firesc,
Începe haosul, nu mă-ndoiesc.

Din tot ce construiesc nu stric,
Nu mă-ndoiesc de nimeni, de nimic,
Începînd cu laptele băut,
Totul e adevăr absolut.

Nici întrebări nu-mi pun pe meterez,
Eu veșnic scriu și veghez.
Sînt starea de veghe din stele;
Adorm doar în cărțile mele!

DAMIAN URECHE

ANGHEL DUMBRĂVEANU

Desen în alb

O iarnă cisalpină s-a despletit pe Olt.
Ca nibelungul trist de spații mă cutremur.
Prin cerga de Strehaia zăpada dezinvolt
Îmi intră după guler și-am început să tremur.

Ce șold în agonie se spînzură de cer.
Dansează fulgi cît suta, domol și obosit.
Se face frig în iepuri și-n ciute de mister?
De mai strănut o dată, e semn că am răcit.

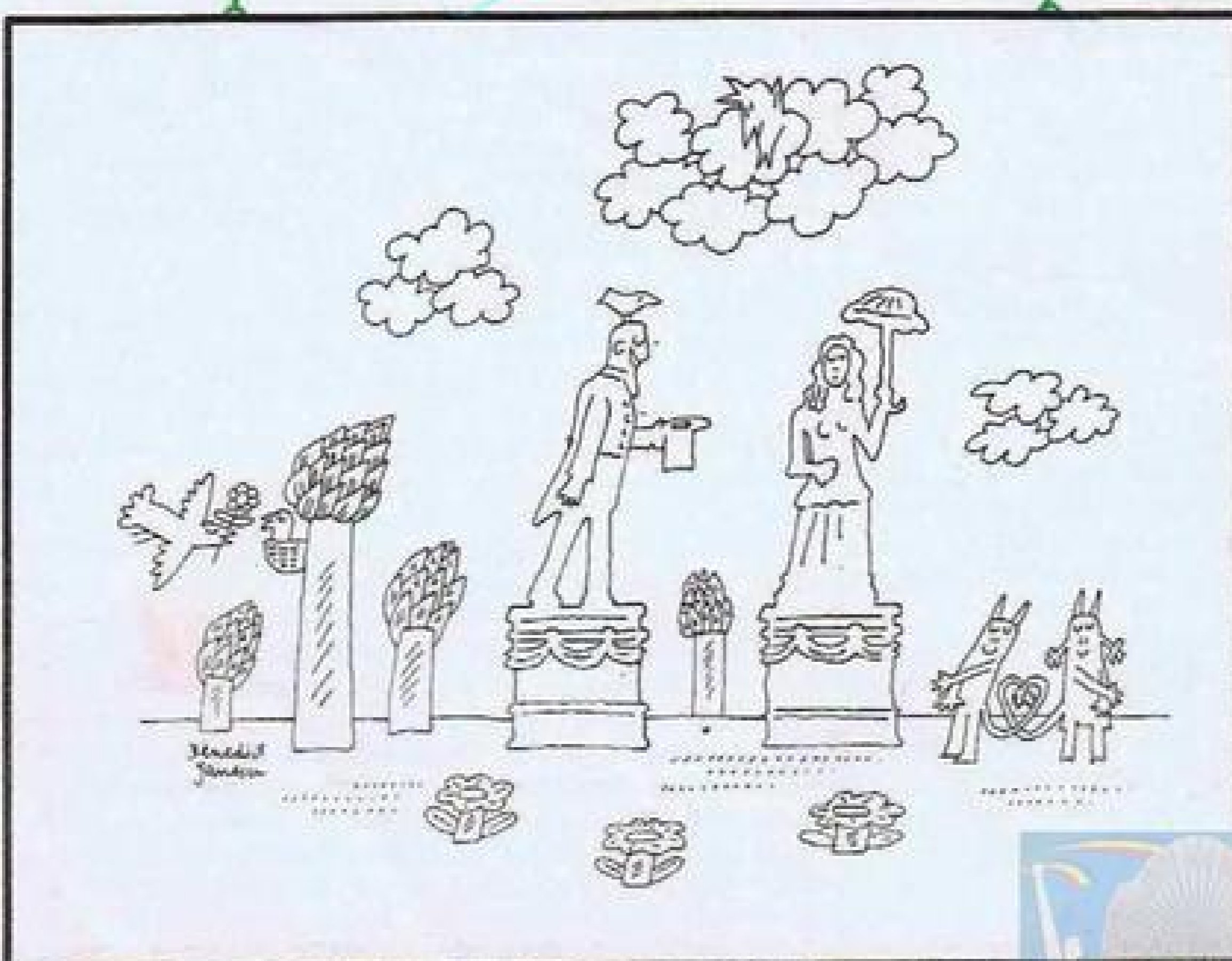
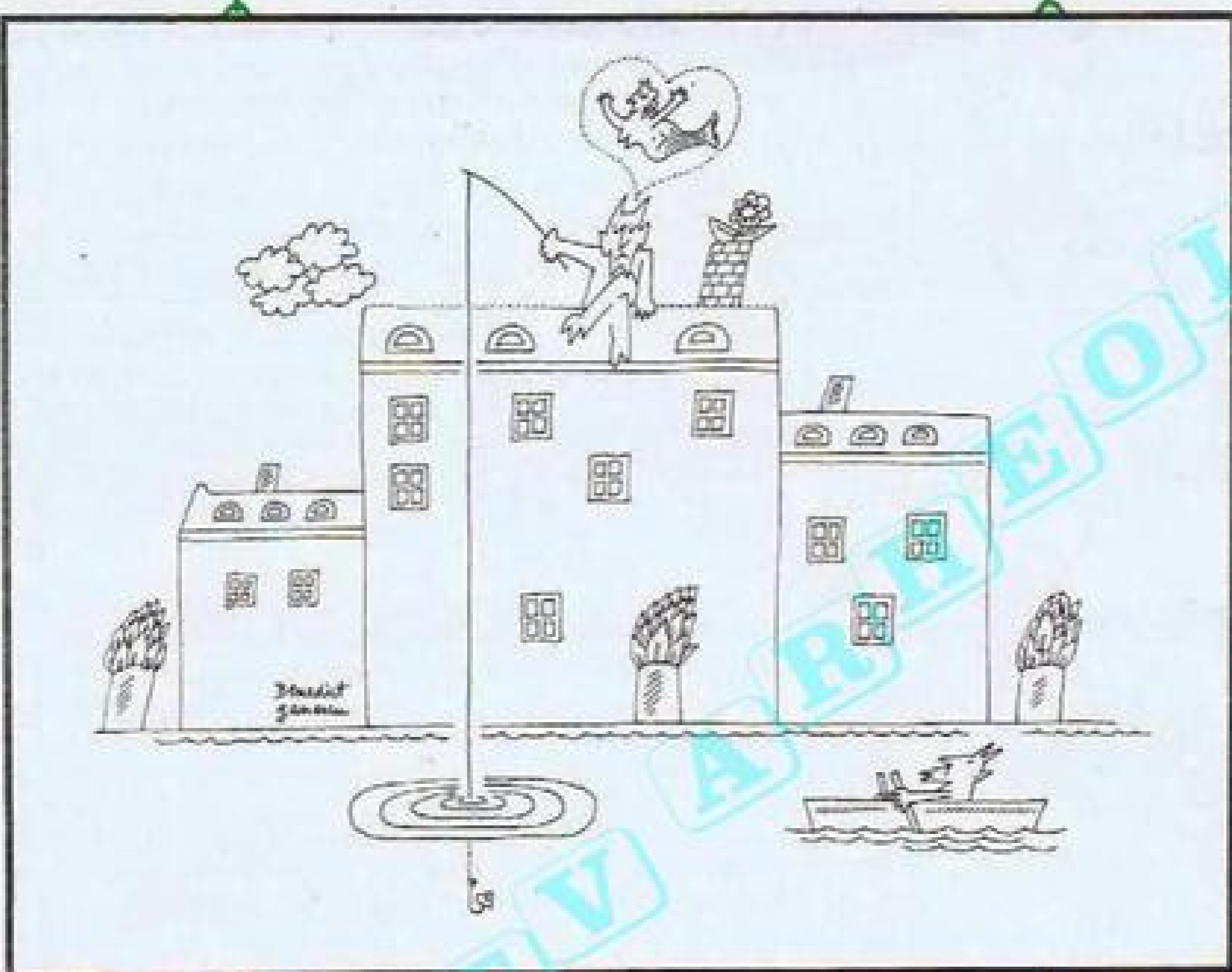
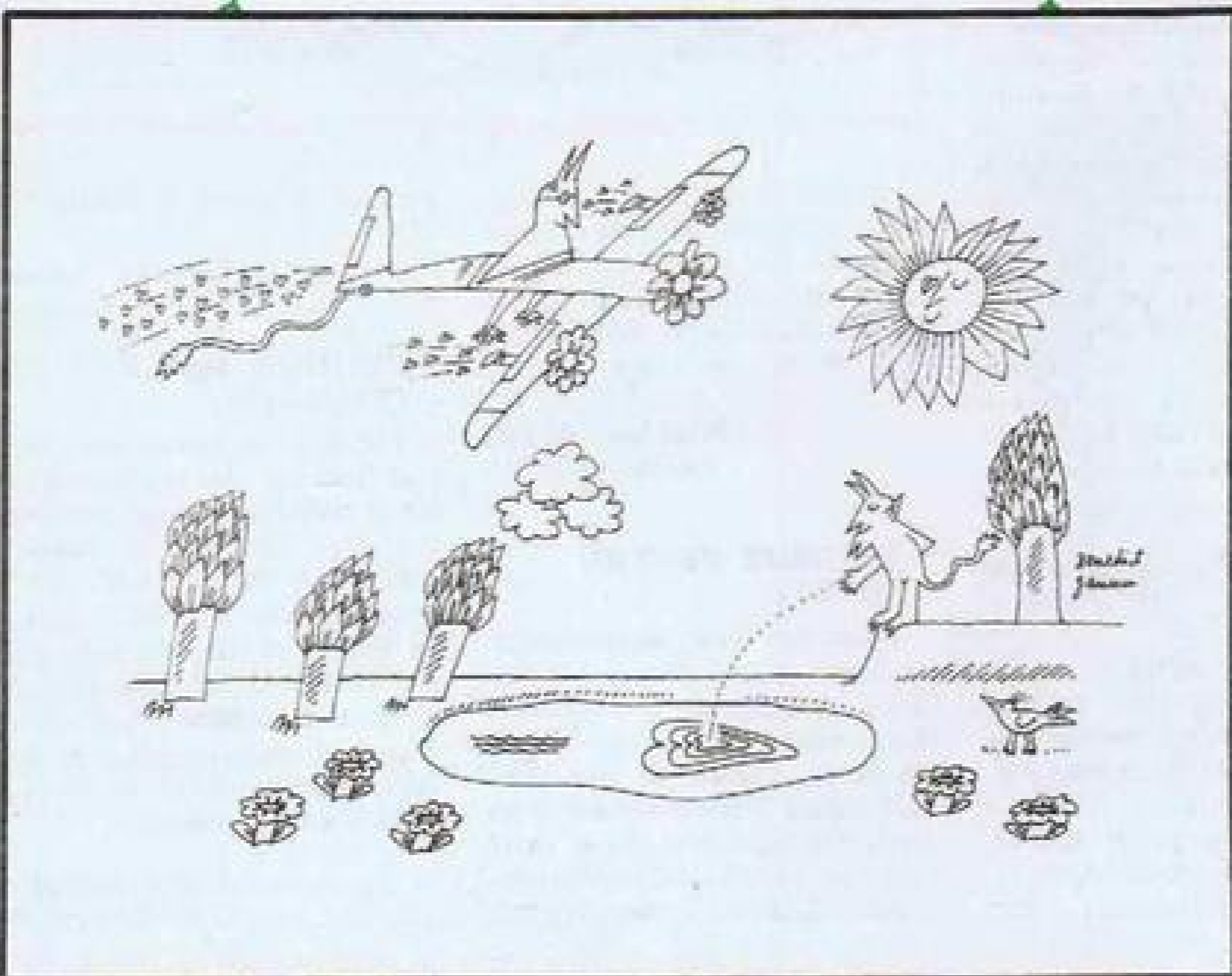
Un castor devorează sonata pentru flaut
Și cadentat se-nclină în puls de metronom,
Sub cerga de Strehaia, prin visul meu te caut.
Să fii tu castelana, iar eu un majordom.

MARIUS MUNTEANU

Coperta și ilustrațiile
de A. POCH

GALERIA „URZIGA“

Benedict Gănescu

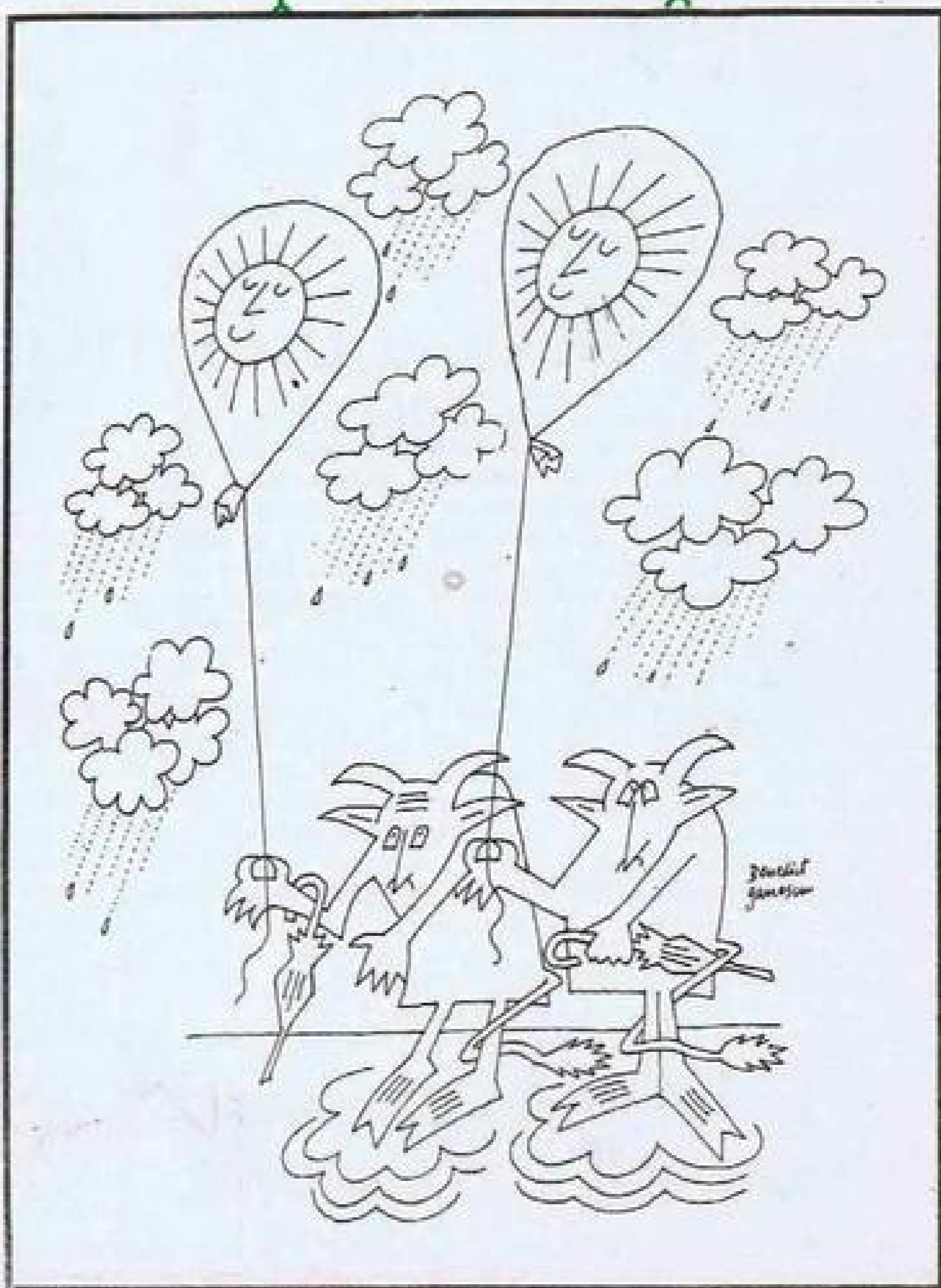
BOMBA CU UMOR ÎNTÎRZIAT

Linia grafică a lui Benedict Gănescu trădează, nesmintit, un temperament histrionic. O fantezie neavocătească și cu horbote spumoase de humor pune în mișcare o morișcă tip perpetuum mobile, care vîntură fel de fel de pătărâni. Dar, deși orice «story» de Gănescu are oricînd o acoperire în valută caracterologic-umană, aceasta nu e extrasă din repertoriul problematic al circumstanței, cum procedează majoritatea caricaturiştilor. Din acest punct de vedere, n-ar fi de mirare dacă nici nu s-o fi considerînd «caricaturist». O anume retenție, element de exigență estetică, îl obligă să caute într-o serie de «accidente tematice cotidiene» numai numitorul ideatic comun. Dar, odată găsit, autorul își permite să improvizeze dezinvolt, în tranșă ludică, pe claviatura unei sintagme grafice de o rebelă «seriozitate». Trage la țintă, însă nu cu cine știe ce arme cu lunetă, cu care cei mai mulți, dealtfel, nu izbutesc să ochescă nici cioara din par; nu, Gănescu folosește fie binecuvînta-

tul arc cu săgeți al satirei inteligent sugerate, fie bomba cu humor întîrziat. Rar de tot mai pune în mina vreunei mentalități neprocopsite bumerangul, spre a-și găsi mai repede drumul de apoi.

Totuși, amintita deja predicție pentru epic nu anulează privitorului senzația paradoxală de «cifru» al desenelor. Căci artistul vizează esențialul, epurîndu-și pagina de ornamente și tertipuri trucate, printr-o expresie lapidară; însă una insolită, în care își poate găsi culcuș liniștit echivocul (iată, într-adevăr, o performanță!), acoperit cu o dantelă transparentă de persiflare superioară. Dacă ne-am mai aminti că Benedict Gănescu l-a ilustrat și pe «pezvenghiul» de Rabelais (spiritele congenere se întîlnesc!), atunci s-ar pricepe mai lesne de ce toate însușirile mai suspomenite ale graficii lui își trag liniile de forță dintr-un singur nucleu de creație: acela al unui moralist. Unul cu o structură artistică ce admite caricatura numai dacă știe să extragă din temeuriile vieții adevăruri de esență.

VLADIMIR UDRESCU

ACTUALITATEA ILUSTRATĂ

IOSIF NAGHIU ȘI MISTERUL „AGAMEMNON“

La Cenaclul de dramaturgie al Asociației scriitorilor din București și al revistei «Teatru», Iosif Naghiu a citit o foarte bună piesă în lucru, cu titlu incitant: Misterul «Agamemnon», dedicată marelui actor care a fost Toma Caragiu și a cărui personalitate l-a influențat puternic pe talentatul dramaturg. Incitante au fost și discuțiile asupra lucrării. Apreciat, inițial, de unii vorbitori, ca un poem-pamflet, sau ca un eseu-satiră, de alții, până la urmă s-a convenit (grație unor opinii competente și avizate) că Misterul «Agamemnon» este, de fapt, o farsă, scrisă cu ironie subtilă și cu un «ochi» scenic versat. Receptiv la sugestii și interpretări (formulate, între alții, de Traian Șelmaru, Fl. Tornea, Laurențiu Ulici, Dorel Dorian, Paul Anghel, Radu F. Alexandru), Iosif Naghiu ne mărturisea zilele trecute că a și dat lucrării sale «bun de pus în scenă». Unde va vedea lumina rampei și, mai ales, cine va fi interpretul lui Agamemnon, vom afla în curând. Și cum secretariatele literare ale teatrelor noastre nu prea sînt asaltate cu piese de o asemenea valoare (am spune: dimpotrivă!), să sperăm că acest «în curînd» nu va fi... foarte departe.

LEONTE NĂSTASE

LA PRIMA „PERSONALĂ“

Eleganta Galerie de artă din Constanța găzduiește, în aceste zile, prima expoziție personală de grafică satirică a colaboratorului nostru Leonte Năstase. Un moment de veritabilă confruntare directă cu publicul pentru tînărul caricaturist care, sub patronajul Comitetului județean de cultură și educație socialistă și al Filialei U.A.P. din localitate, a selectat circa 70 din cele mai izbutite lucrări ale sale, unele apărute în «Urzica», altele expuse la principalele saloane de umor din țară sau de peste hotare (inclusiv cele distinse cu premii, firește). Majoritatea desenelor din actuala «personală» sînt, însă, inedite, pentru că — merită reținut amănuntul — Leonte Năstase nu încredințează tiparului tot ceea ce îi iese de sub peniță. Dar despre expoziție și autorul ei ne propunem să revenim cu alt prilej. Deocamdată, semnalăm faptul artistic cu plus, adăugîndu-i și o... sariță grafică.

ȘARJE ÎN + SAU -

Desen de POMPILIU DUMITRESCU

G. CĂLINESCU 15 ANI DE POSTERITATE

Deși au trecut 15 ani de cînd a traversat Styx-ul, marele cărturar ne amintește mereu de prezența sa spirituală. Ba, mai mult, G. Călinescu continuă să ne furnizeze surprize! Iar cea mai neașteptată pare a fi aceea de... umorist. În numărul recent apărut, revista *Manuscriptum* publică 9 «scenete bufone» grupate sub titlul (cam sobru) *Joc și meditație*, inspirate din viața de zi cu zi a Institutului de istorie și teorie literară ce-i poartă numele. Dialogul spumos, capacitatea de a portretiza prin replici și situații comice trădează vocația dramaturgică a scriitorului, iar scenete precum «Directorul, Bistrițeanu» sau «Directorul, Chițimia, Perpersicius» ar merita să figureze în orice antologie umoristică. De unde se vede că, fie și în recreație spirituală, cînd, probabil, au fost scrise aceste miniaturi, talentul nu se dezmente...

ACTUALITATEA ILUSTRATĂ

TEODOR MAZILU CU „DOAMNA VOLTAIRE“

Desen de M. GION

Cunoscutul prozator și dramaturg Teodor Mazilu ne face plăcerea de a fi prezent în librării cu o nouă carte, «Doamna Voltaire», avînd grijă să-și prevină cititorii că e vorba de schițe și scene comice. Precizarea superflua, am zice noi, fiindcă numele autorului se confundă cu umorul românesc actual, în ceea ce are el mai puțin, e drept, dar bun: subtilitate ironică, vervă satirică, o știință aparte de a duce situațiile pînă la comicul absurd. În volumul recent apărut iubitorii genului vor regăsi multe lucrări care au văzut pentru prima oară lumina tiparului în revista «Urzica» sau în culegerea «Perpetuum comic». Un motiv în plus de a o saluta pe «Doamna Voltaire»... la ea acasă!

„OPINIA NOASTRĂ“

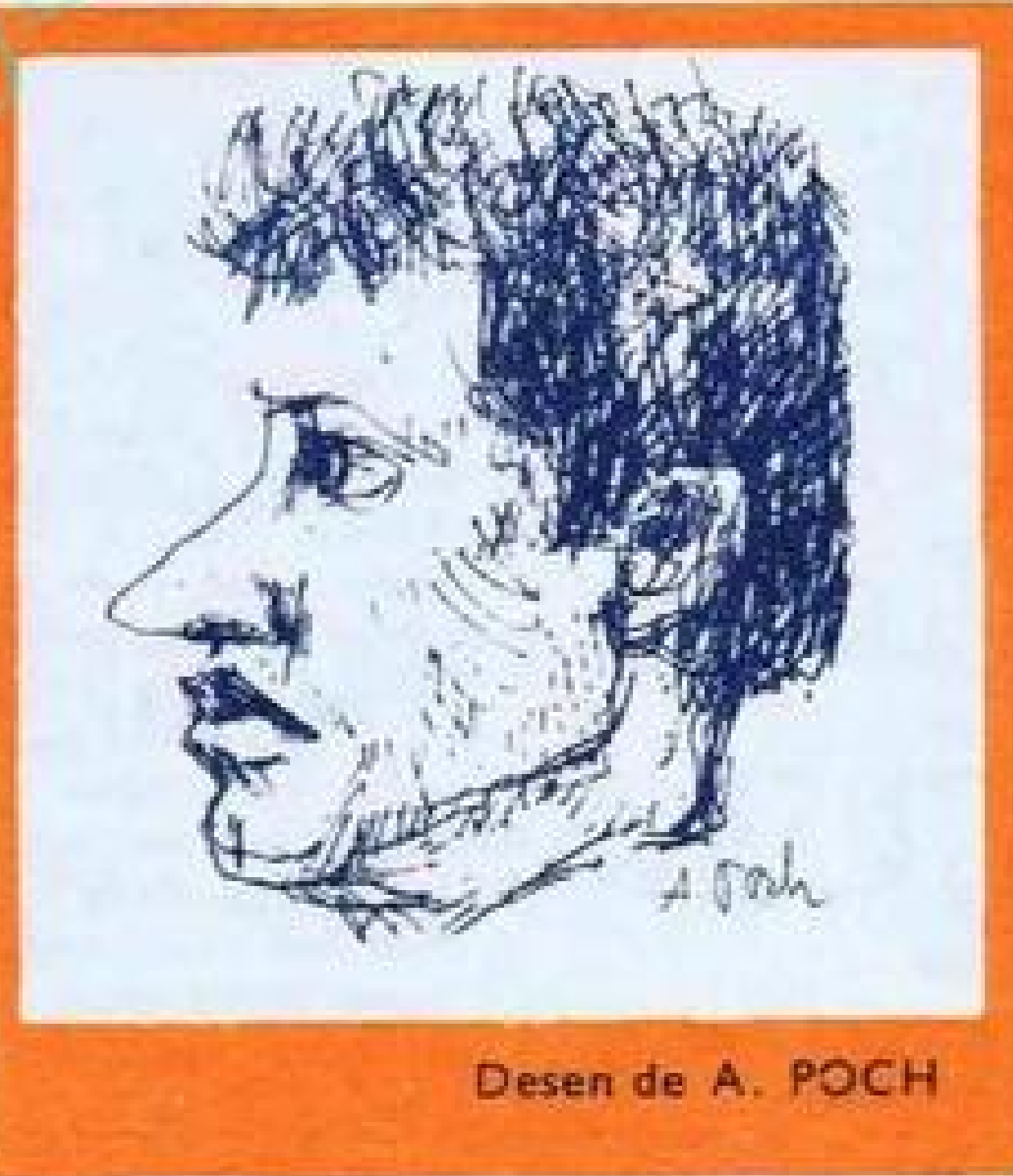
BRIGĂZILE ARTISTICE ÎN CONCURS

Texte acide și la obiect, cînd conducerile întreprinderilor înțeleg critica, efectiv, ca un ajutor, iar nu ca un... afront; programe «la zi», ingenios alcătuite, cînd instructorii au în vedere rostul educativ al spectacolelor de gen; interpretări de calitate, cînd artiștii amatori știu să împine talentul cu munca asiduă la repetiții — iată cîteva concluzii desprinse la faza pe sectoare a concursului «Opinia noastră», destinat brigăzilor artistice bucureștene. Competiția, aflată sub egida Festivalului național «Cîntarea României», se înscrie ca un punct de referință pe agenda culturală de primăvară a Capitalei.

Un deziderat mai vechi ar fi acela ca formațiile înscrise în tradiționalul concurs să-și exprime, în prealabil, «opinia» și în mijlocul colectivului de muncă din care fac parte. Mai ales că, deocamdată, în sălile unde evoluează, aplauzele sînt rare, din lipsă de... spectatori.

În fotografie: Brigăzile artistice din Sectorul 1, în concurs! Pentru faza municipală s-au calificat formațiile de la Întreprinderea «Metroul» și I.P. «Informația», Direcția de poștă (în imagine) și Regionala C.F.

Desen de A. POCH

„SINGUR PRINTRE PRIETENI“

Fără a fi mai bună (sau mai proastă) ca alte pelicule de gen, comedia «Singur printre prieteni» era gata-gata să treacă neobservată, dar vigilenta unor cronicari postaji la intersecția premierelor cinematografice au semnalat-o prompt, amendîndu-i pe realizatori: Cornel Todea — regie; Dumitru Solomon și Virgil Duda — scenariu. Reproșurile l-au vizat îndeosebi pe dramaturgul Dumitru Solomon, ca mai vechi în «branșă», deși filmul, fiind o creație colectivă, fiecare are partea sa de vină (inclusiv interpreții).

Desen de AL. CLENCIU

... ÎN FAȚA CRITICILOR

Cum recenta premieră a Casei Unu, programată, de altfel, discret, la margine de București, fără «spectacol de gală», întîlnire cu protagoniștii, flori și «cuvînt înainte», nu e nici primul și, se pare, nici ultimul rateu în materie, o întrebare revine în actualitate: Ce se întîmplă, totuși, cu comedia noastră cinematografică? Să fi secat umorul cineastilor, sau cauzele trebuie căutate în altă parte? Că nici în teatru nu stăm pe roze cu comedia de actualitate...

Un tăciune și-un cărbune...

Salvarea

LUI FĂT-FRUMOS

VASILE GHICA

Dându-și seama că în domeniul lui a pătruns picior de om de pe tărîmul celălalt, Zmeul și-a pus în alertă toate antenele (nu cele colective T.V. — tip mobilă). Zărindu-l în cele din urmă pe Făt-Frumos, Zmeul se repezi asupra lui ca o furtună, gata-gata să-l doboare, dar Făt-Frumos fugea, fugea, de ziceai că îl cheamă soacră-sa la o ședință de analiză a muncii casnice.

Ei, și cînd să întindă gheara să-l sugrume, Făt-Frumos aruncă o perle din care pe dată a prins a se înălța o mindrețe de pădure. Înfuriat la culme de apariția obstacolului silvic, Zmeul, cu paloșul într-o mină și cu buzduganul în cealaltă, își croi drum, mistuind arborii, fără să-i pese de criza mondială a materiilor prime, și se apropie amenințător de Făt-Frumos. Acesta scoase repede o batistă și o aruncă în fața

Zmeului. Cît ai clipi, obiectul se transformă într-o apă nesfîrșită, cu valuri mari și furioase. Zmeul, neținînd seama de gradul mare de poluare a apei (batista fusese spălată la «Nufărul»), înotă în toate stilurile posibile și imposibile, gata să doboare toate recordurile olimpice și ajunge iarăși în preajma lui Făt-Frumos.

Cînd simți băiatul în ceață răsufletă de gheață a Zmeului, băgă mina în buzunarul nr. 5 al blue-jean's-ilor procurați pe sub mină și scoase o pilă (nu prea mare, dar strălucitoare, pentru că trecuse prin multe miini), pe care o repezi în direcția neîndurătorului său urmăritor. Zmeul prinse din zbor obiectul fermecat, îl privi cu luare aminte și se opri brusc. Apoi, cu privirile îngîndurate și buzele țuguiate a mirare, șopti: «În definitiv, ce am eu cu băiatul ăsta?!»

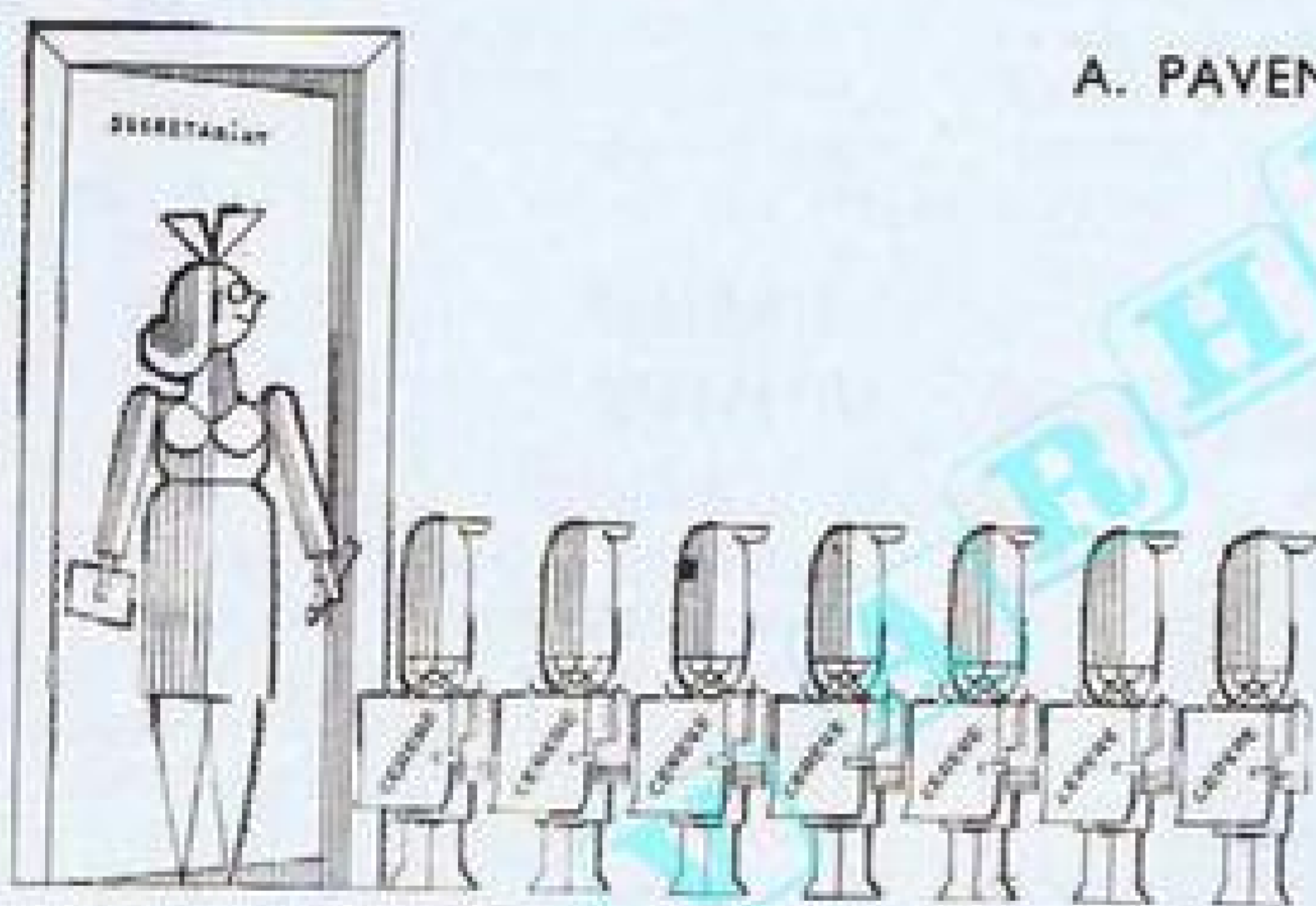
N. VIZITEU

CONCLUZIILE UNEI ANCHETE PE MARGINEA CAZULUI

„CAPRA CU TREI IEZI“

LUCIAN CRISTEA

Albă ca Zăpada și cei șapte pitici

Vă mai amintiți tragedia «Caprei cu trei iezi»? Dar versurile ei de neuitat care au zguduit lumea întreagă: «Treii iezi cucuieti/ ușa mamei descuieti?»

Cine s-ar fi gândit că o astfel de capră, fruntașă în producția de lapte, cunoscută colecționară de ugere, membră a corului «Capra vox» va avea atîtea de pățimii! Indiscutabil, tragedia, așa cum a consensnat și comisia noastră de criminalistică, a început de la ușa, care ușă, fiind închisă cu o yală de la Ferometal, a cedat sub presiunea Lupului. Inculpatul nu era, așa cum s-ar crede, un uriaș, ci mai degrabă un tip uscățel, cu figură de naiv, bun muzicant, dovadă faptul că a reușit, așa cum reiese din povestire, să interpreteze o bucată folclorică numai din virful limbii.

Dealtfel, în raportul anchetei se subliniază că balamalele erau improvizate din sîrmă, pentru că, deși fuseseră noi, nu erau bune de nimic. Cu toate acestea, au fost găsite amprente de Lupului pe sonerie, ceea ce ilustrează, totuși, buna creștere a criminalului. Iedul supraviețuitor a declarat că a auzit un țîriit, foarte slab, ca de greiere. La expertiză, s-a constatat că soneria era defectă încă din fabrică, motiv pentru care Lupul a fost nevoit să spargă ușa, după ce în prealabil a cîntat «Treii iezi cucuieti», spre indignarea celorlalți locatari. Fără îndoială, această crimă monstruoasă a intrigat opinia publică, dar s-ar

fi produs ea, indignarea adică, dacă Lupul n-ar fi avut pile cu care să-și ascute limba? La percheziția făcută în casa Lupului, s-au găsit două pile rotunde și una pătrată care nu prezentau, însă, nici un fel de amprente. Cine permite oare astăzi aceste falsități monstruoase? Cu siguranță că nimeni, atîta timp cît această capră a plecat la piață să aducă lapte, drob de sare în spinare și alte produse dietetice.

Se putea evita această crimă? Cu siguranță că da, numai că iată ce declară capra: «În ziua aceea, după ce am făcut cumpărăturile și mă grăbeam să vin acasă, a trebuit să aștept în stație 50 de minute, ca să iau autobuzul. Am încercat să opresc un taxi, dar se retrăgea la garaj». Se știe că iedul care a căzut victimă lăcomiei Lupului a fost prins strănutînd. De ce? Pentru simplul fapt că se ascunsese să facă baie în copăie? «Da — ne declară capra — cu toate că blocul nostru s-a dat în folosință de multă vreme, sintem nevoiți să facem baie în copăie, deoarece nu avem încă montate căzile, deși sînt trecute în deviz». Așadar, iată unde poate duce neglijența constructorilor. Pînă aici lucrurile par, cît de cît, lămurite, însă nu se știe deocamdată cine o să astupe gropa din fața blocului (unde și-a găsit sfîrșitul Lupul, căzînd în ea, la miezul nopții, după un chef de pomină), pentru că tovarășii de la «gospodărie» nu dau nici un semn de viață, deși povestea asta este foarte veche.

HORIA GANE

CUCUL

— Cucule, cine ți-a dat glasul? Faci să mi se pară că din cîntec și oftat iști bucăți de primăvară... Se mira Verde-mparat cel cu trup înlăcrămat. Vino, stai cu noi la curte, ia palatul meu de-l vrei, lasă piscurile-abrupte ca un zbor de cuc holtei... Auzind privighetoarea s-a plîns albă ca răcoarea:

— Nu-i o cîntăreață sfîntă, împărate! E-un năuc!

Cukul nici măcar nu cîntă dacă nu e singur-cuc.

Dar și cîntecul lui, ce-i? Zdrînga-zdrînga pe curmei. Și, mărîte, ai uitat? Cucul e... împrăștiat! Iar eu, iată, sînt pe cale să scoț pui. Și eu clocesc instrumente muzicale!

— Împăratul meu ceresc, spuse-un sfetnic, nu-i firește, mare zor să îl aduci. Dacă dumneaei clocește, lasă, o s-avem și cucii...

ANGELA CHIUARU

CÎTE-O SCURTĂ CUGETARE DE LA NECUVÎNTĂTOARE

Privighetoarea

Concurență zdrobitoare
Cu atîtea tranzistoare...

Muntele

Ascensiunea umora, e clar,
Doar din mașină în... funicular!

Copacii

Nu vrem să ne luăm la harță
Da-s prea mulți sculptori în scoarță.

Iepurii

Noi cei mai buni alergători? E-n van:
Ne-ntrec cu mult acei de la volan.

În ziua de 11 aprilie, pe la ora 10, tînărul electronist Răgălie Nepomuc își văzu încununată de deplin succes opera vieții sale (trecuseră vreo două decenii de la începerea cercetărilor, dar în urmă cu foarte mulți ani un ziarist îl numise «tînăr cercetător» și așa a rămas, chiar dacă vederea îi slăbise, capul îi tremura ușor și, adesea, adormea mergînd), operă ce reprezenta o exemplară simbioză între electronică, computerizare și zoologie.

Realizase, nici mai mult nici mai puțin, iepurele vorbitor, un tip cumsecade, pe numele său mic Pafnutie, înzestrat indiscutabil cu calități deosebite care-l făceau agreabil, docil, spiritual — fără a fi vulgar — om în toată regula, dacă nu s-ar fi deosebit de acesta prin numărul picioarelor, buza despîcată, blăniță și alte cîteva obiceiuri iepurești.

Răgălie îl programase pe Pafnutie, nu fără emoție, iar la ora 10, așa cum mai spuneam, acesta începu să vorbească. Din păcate, istoria n-a consemnat primele sale cuvinte dar în orice caz, după discretele mărturisiri ale Pygmalionului XX, ele se refereau la un pătăruș de vișinată, după care istețul patruped se dădea cu blănița în vînt.

Răgălie Nepomuc trecu ușor peste frivolitatea cererii care umbrea oare-

CORNEL UDREA

cum unicitatea clipei, și-i servi un pahar cu vin de Gostat, pe care iepurele îl bău strîmbîndu-se îngrozitor: mai avea, totuși, de luptat pentru deplina adaptare la situațiile date de noua existență.

Cercetătorul plutea — literalmente — în al nouălea cer, nu-i venea încă să creadă că, așezat comod în-

tr-un fotoliu, labă peste labă, opera vieții sale, iepurele Pafnutie îi vorbea despre o anume stare de angoasă care-l traversa prin toată blănița, și cînd spunea «traversa» încrețea botișorul în chip metafizic.

Destinul însă rămîne un dat imuabil cu caracter urît: toate promiteau să conveargă spre un succes amestecat, o recunoaștere universală, dar Răgălie Nepomuc, cu un spirit mercantil incredibil, acceptă să-l vîndă pe Pafnutie — oroare — pentru două pachete de Kent, un casetofon, nici măcar original, ci licență, și un litru de țuică, e drept, veche, dar totuși țuică, fire-ar ea, mai ales că nici detergentul pomicol nu era curat...

La auzul vestei, Pafnutie, care citea din filosofii scolastici, se ridică din fotoliu, își netezi mustățile și spuse pe un ton neutru:

— Auzi, Răgălie, mic burghez amărit ce ești, să nimeresc la un metru de un vîntor începător, dacă mai scot vreun cuvînt de aici înainte!

După care, demn, jignit, roșu în urechi se duse și se închise în baie. Nepomuc rinji nătîng, își îndesă țigările, țuica în buzunare și ridică din umeri. Din baie se auzea dușul curgînd, Pafnutie opera simbolic: spăla de pe blăniță orice urmă a atingerii lui Nepomuc.

HELGA UNIPAN

«Amatorism»

RADU CIPRIAN POP

DEMITIZĂRI

Cleopatra

Cu toate că era gurmandă, Cleopatra a rămas pe mai departe suplă și apetisantă pentru toți turiștii romani care-i străbăteau imperiul.

— O să fi se aplece de altă mîncare! i-a spus într-o zi medicul curant, sfătuiind-o să treacă la dietă. Istoria a dovedit că medicina are întotdeauna dreptate. Cleopatra n-a supraviețuit noului preparat culinar, Cobră cu smochine.

Înțeleptul Solomon

«Vreau să stea la noi și mama», spuse favorita și dorința i-a fost îndeplinită. Îmbrățișînd această idee, și celelalte cadine au abuzat de generozitatea preamăritului. Lipsite de nevoi, pașnicele bunicuțe aduse la curte au prins a se amesteca în grijile statului. Pînă-ntr-o zi cînd, exasperat de altă harababură matriarhală, prealuminatul a spus: «Ajunge cu burlăcia!» Și s-a-nsurat cu o ființă suavă, despre care cei mai de încredere servitori

ai săi i-au adus vestea că-i lipsită total de părinți. A fost prima lovitură de stat mai însemnată din istoria omenirii.

Adam

Omul acela avea nasul bont și urechile mari, dar nimeni nu și-a dat seama de slutenia lui, pînă-ntr-o zi cînd, într-un accident cu urmări pentru întreaga omenire, și-a pierdut o coastă.

Galathea

Minuînd ciocanul și dalta, meșterul descărna din nemîșcarea marmurei liniarele forme ale statuii. Cînd trupul de amforă și-a definit conturul, sculptorul, contemplîndu-și opera invocă viața pentru femeia cioplită. Abia după ce zeii i-au îndeplinit ruga, și fluidul trăirii prinse a curge prin vinele pietrei sculptate, el sesiză eroarea sa de la legea proporțiilor:

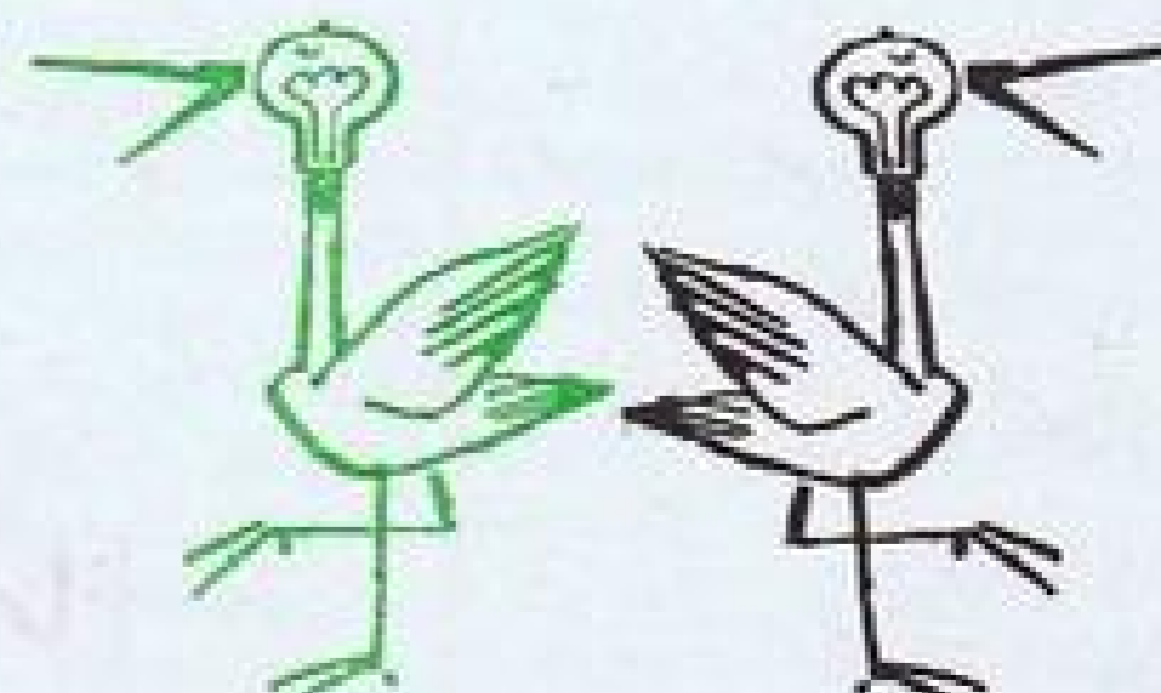
Frumoasa Galathea avea gura prea mare.

Fabulă

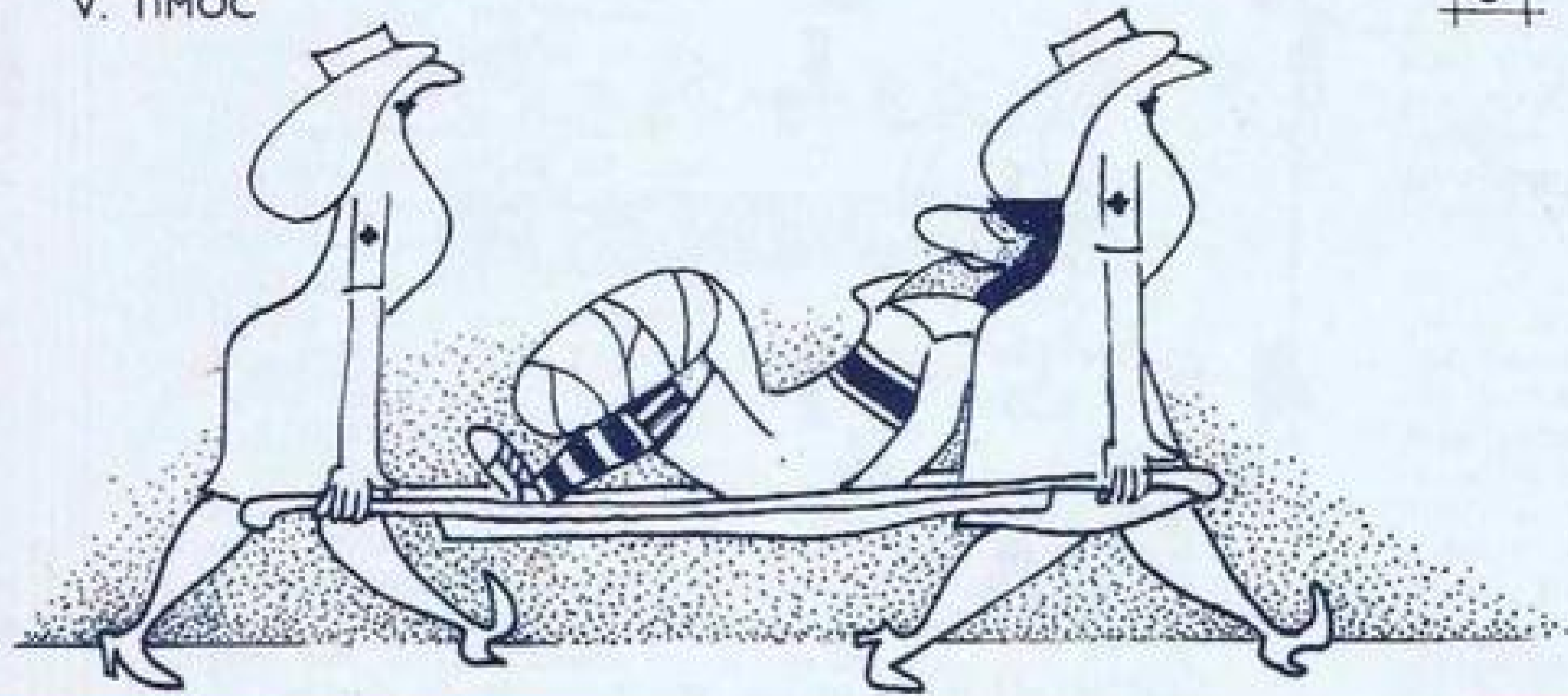
CU DOUĂ BERZE

STELIAN FILIP

Venind de departe,
În unghi desenat ca la carte,
Pe cerul senin al primăverii,
Berzele-au făcut, în faptul serii,
O escală
(Normală,
După atîta zbor
Obositor!)
Pe barzodromul unei mici vilcele,
Începînd să discute-ntre ele,
Prilej cu care (fabulist, mă rog!),
Am notat următorul dialog:
— Unde mai stai? întreabă o surată.
— Tot într-un pom! (răspunde cea-ntrebată)
Am apartament de mai mulți ani
Într-o curte, la niște țărani.
Dar dumneata?
— Eu mi-am făcut
Un nou apartament, anul trecut,
Într-un stîlp electric, de beton,
Iluminat cu becuri de neon.
— De ce acolo?
— Fi'ndcă m-am gîndit
Că astfel am și eu... confort sporit!

V. TIMOC

MANOLE AUNEANU

cine sparge oglindea?

Se pare că după accidentele de circulație, afecțiunile cardiace și cancer, locul următor în ierarhia maladiilor ce fac ravagii printre semenii noștri îl ocupă fotbalul. O dovadă ar constitui-o reacția provocată de comportarea lotului selecționat, pregătit și dirijat de antrenorul Cernăianu. Brusc, intempestiv, cerneala anumitor croniciari năbădăioși a dat în clocot, iar în rîndul suporterilor pripiți s-a instalat o păgubitoare suspiciune. De altfel, noi înșine am fost asaltați, în vremea din urmă, cu scrisori și telefoane, cerîndu-ni-se să intervenim energic și fără întârziere, întru curmarea presupusei anomalii.

În dorința de a liniști spiritele, am apelat nu la Federația de specialitate, ocupată pînă peste cap cu probleme teoretice și metodologice, ci la un computer programat pentru șah, capabil, deci, să extragă, din calculul probabilităților, datele care ne interesează. Iată-le, în ordine cronologică:

1. Turneul selecționatei divizionare în America latină a urmărit, pe de o parte, cristalizarea unui nucleu de bază al echipei ce va intra, din toamnă, în vîltoarea preliminarilor C.M., iar pe de altă parte, coeziunea sufletească a componentilor acesteia. Ambele obiective au fost atinse, după cum urmează: n.b.e. (nucleu bază echipă)—45% c.s. (coeziune sufletească)—95% media de 70 de procente per total încadrîndu-se în normele admise de F.R.F.

2. Utilitatea lungului pelerinaj sud-american s-a concretizat în partida-test cu Italia, un bun prilej pentru tehnicienii noștri de a observa (parțial) că, în atac, nu avem vîrfuri de lance, iar la mijlocul terenului ne lipsește un coordonator de joc. Cît privește scorul realizat (1—2), el poate fi apreciat ca pozitiv, avînd în vedere grupa valorică în care ne aflăm, ca și criticile la care a fost supusă capricioasa «Squadra azzurra».

3. Saltul mult așteptat l-am înregistrat în prima manșă a finalei «Cupei Balcanice». Adversarul (Iugoslavia), dornic să-și onoreze locul I în clasamentul european '79, a ținut piept vitejește asaltului nostru moral-volitiv. Elevii lui Cernăianu au fost mai activi în atac (40' în terenul «plavilor»), iar apărarea nu a cedat decît de două ori, diferență la care au pierdut, anul trecut, și argentinienii, în condiții similare. Mutatis-mutandis, înseamnă că sîntem egali cu campionii mondiali en titre.

4. În sfîrșit, egalul pe teren propriu cu reprezentativa R.D.G. echivalează, de fapt, cu o victorie asupra... Spaniei, eterna noastră rivală. Oaspeții veneau după un spectaculos 1—0 la Madrid, dar la București nu le-a mai mers. Din cele 3 goluri marcate de ei, unul ne-a aparținut. Asta denotă că ceea ce nu izbutesc atacanții noștri, pot face foarte bine adversarii. Asupra acestui aspect va trebui, de altfel, insistat, în viitor.

Computerul invită, deci, nu la suspiciuni și vorbe de clacă, ci la calm și încredere. Datele furnizate reflectă, ca într-o oglindă, un susținut travaliu, ale cărui rezultate reprezintă, totuși, bilanțul de iarnă-primăvară al selecționatei noastre divizionare. Ce va fi la toamnă, Dumnezeu cu mila. De aceea, mă întreb și vă întreb: Cine vrea să spargă oglinda?

ZIMBETE, MINUT CU MINUT

SORIN SATMARI

O „MANEVRĂ” GREȘITĂ

Fază petrecută pe stadionul Giulești, în urmă cu aproape două decenii, la un meci al Rapidului. Adversară, echipa Progresul, dar nu pentru promovare din divizia B, ci pentru întîietatea în A. «Bancarii» desferecă poarta gazdelor printr-un șut expediat de (cine altul?) Banciu, omul care era parcă predestinat să le pună, de fiecare dată, bețe în roate feroviarilor.

Rapidul forțează egalarea și începe o adevărată canoadă la poarta lui Mîndru. Dar, o intervenție miraculoasă a acestuia, mai tîrziu

o bară, iar spre finalul jocului, capac la toate, un luft în careu al lui Nae Georgescu fac ca scorul să rămînă neschimbat.

Seria ghinioanelor trebuie, însă, să aibă și un sfîrșit, părea a spune faza din ultimele minute ale meciului, cînd extrema stîngă rapidistă, Văcaru, primind o excelentă pasă, scapă singur spre buturile Progresului. Gol aproape sigur, tribunele sar în picioare, dar... în acel moment se aude un fluier. Văcaru se oprește din cursă, întorcîndu-se spre arbitru:

— Ce e domnule, n-a fost ofsaid!

Arbitrul nici gînd să fi fluierat și aleargă spre Văcaru, făcîndu-i semne să-și continue acțiunea. Prea tîrziu. Apărătorii echipei Progresul degajaseră mingea undeva în tribună...

Misterul avea să se dezlege deîndată; un al doilea șuierat, identic cu primul, se auzi din spatele tribunei ce dădea spre calea ferată. Unde, imperturbabil, un ceferist continua să dirijeze manevrele unui mărfaș, tras spre o linie moartă...

REFLECȚII

GH. D. CONSTANTINESCU

MICROBIȘTII

Sînt unii harnici, cum s-ar spune,
Conștiincioși din cale-afară,
Ce fac pînă și-n tribune
«Însămînțări» de... primăvară.

POMII

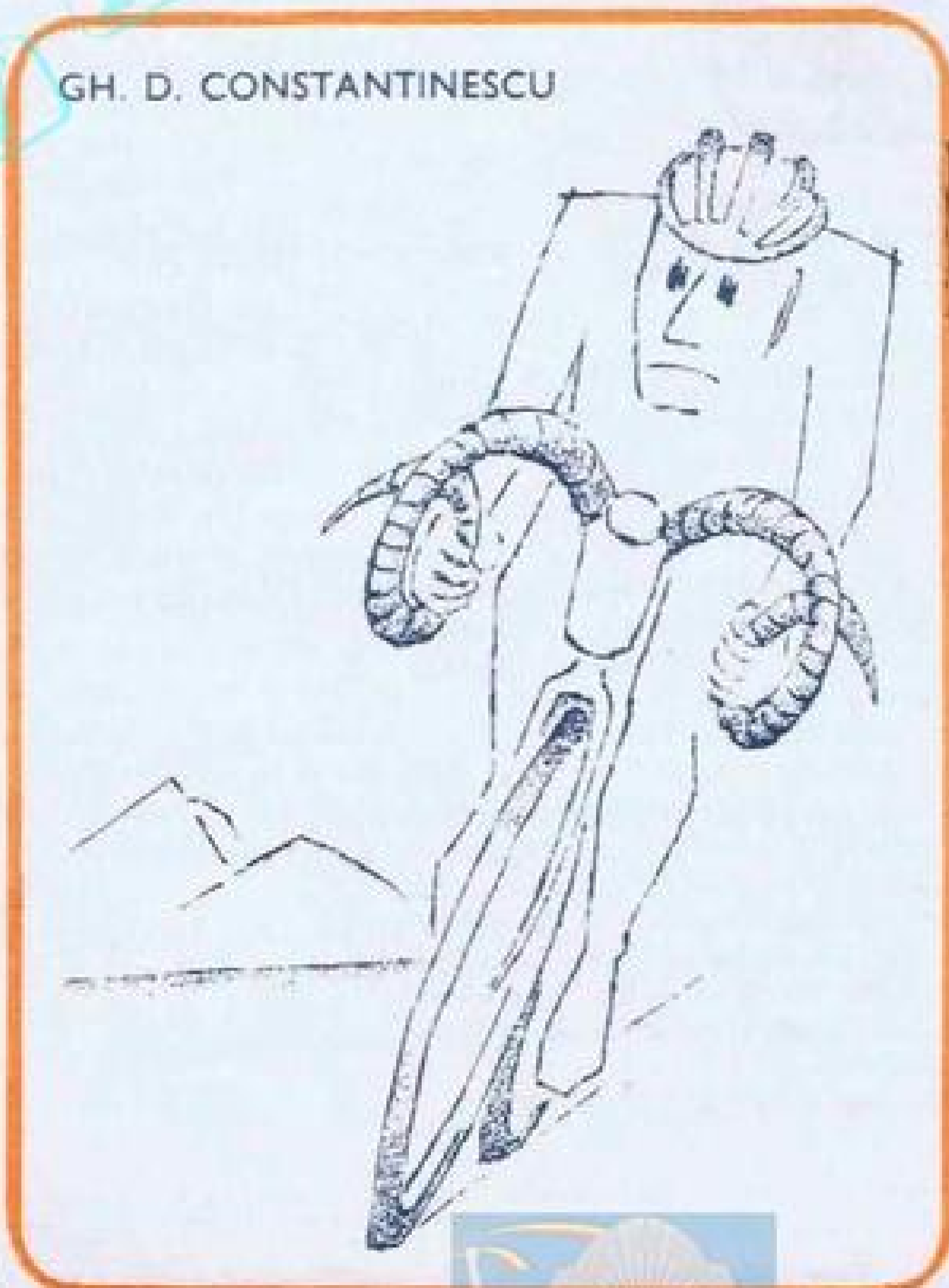
Natura se încarcă toată
Cu frunze din belșug, cu flori,
Corolă-naltă și bogată.
Iar cînd e meci, cu... spectatori.

VICTOR HILMU

Pescarul amator

Cînd cu zorile în cîrcă
În spre luciul apei saltă
Socotînd că prea-l încurcă
Și-a lăsat serviciul... baltă!

CONSTANTIN CRISTIAN

EUGEN FRUNZĂ

VORBE

- Cine vrea să comunice cu oamenii, trebuie, în primul rînd, să-i asculte.
- Cu neputință să-mi explic fenomenul: pierzi mereu în favoarea ta.
- Mulți iconoclaști s-ar fi declarat categoric pentru păstrarea icoanelor dacă acestea le-ar fi înfățișat propriul lor chip.
- M-am convins că zîmbetul poate fi un mare ticălos.
- Obții succese după succese: plăcută succesiune!
- Marii înaintași sînt generoși. Ne oferă totdeauna posibilitatea de a-i întrece.
- Greu, foarte greu să te strecuri nevătămat printre elogi.

IOSIF NAGHIU

CUM MERGE UN EXTRATERESTRU

După două ore de strigăte și gesticulații, cînd furioase, cînd atît de imploratoare, încît, dacă n-ar fi fost făcute într-un studio de filmare, ar fi inmuat pînă și inima unui șoricel de pîslă, regizorul trînti cu portvocea de pămînt și căzu epuizat într-un scaun.

— Nu iese și pace!... Am pierdut peste două sute de metri de peliculă, o jumătate de zi de filmare și totul degeaba. Interpretul ăsta idiot nu știe cum trebuie să meargă un extraterestru.

— Dragul meu, încercăi să-l conving, în calitatea mea de director de producție, ar fi și cam greu. De unde să știe sărmanul băiat cum merge un extraterestru?

— Cum de unde să știe?! se miră el. Pentru asta este actor! Presupun că profesorii de la institut nu l-au învățat doar lucruri din alea nefolositoare, cum ar fi mimica și retorica. Dar uite că acum stăm cu filmul din cauza asta. Ia dă-mi-l la telefon pe profesorul de mișcare al institutului de teatru!

Cu mare greutate i-am găsit numărul și peste cîteva clipe vorbea cu acesta:

— Ascultă, știi că și tu ai multă treabă acolo, dar ajută-mă și pe mine cu o mică informație care mi-ar fi de mare folos la superproducția la care lucrez. Cum merge un extraterestru?

După o lungă tăcere, din receptor se auziră o mulțime de icnete și bolboroseli încurcate în niște sughițuri, apoi telefonul amuți.

— Nici ăsta nu este prea dumirit cu problema — zise regizorul gînditor —, ia să încercăm cu institutul de fizică astrală și cu secția de futurologie a televiziunii...

După ce mai vorbi cu șase cenacluri de literatură științifico-fantastică, cu două universități populare de înot subacvatic, cu un campion la zece kilometri marș și cu o școală de tineri parașutiști, se lăsă pîgubaș. Se făcuse noapte, echipa de filmare plecaseră demult, așa că ne-am luat și noi hainele pe umeri și o luarăm orbecînd prin curtea studioului, în lumina scăzută a unui bec mic și portocaliu.

— Stați o țîră să vă aprind o luminică mai tare — ne strigă nea Vasile, bătrînul portar —, că așa cum călcați zău, parcă ați fi de pe altă lume!

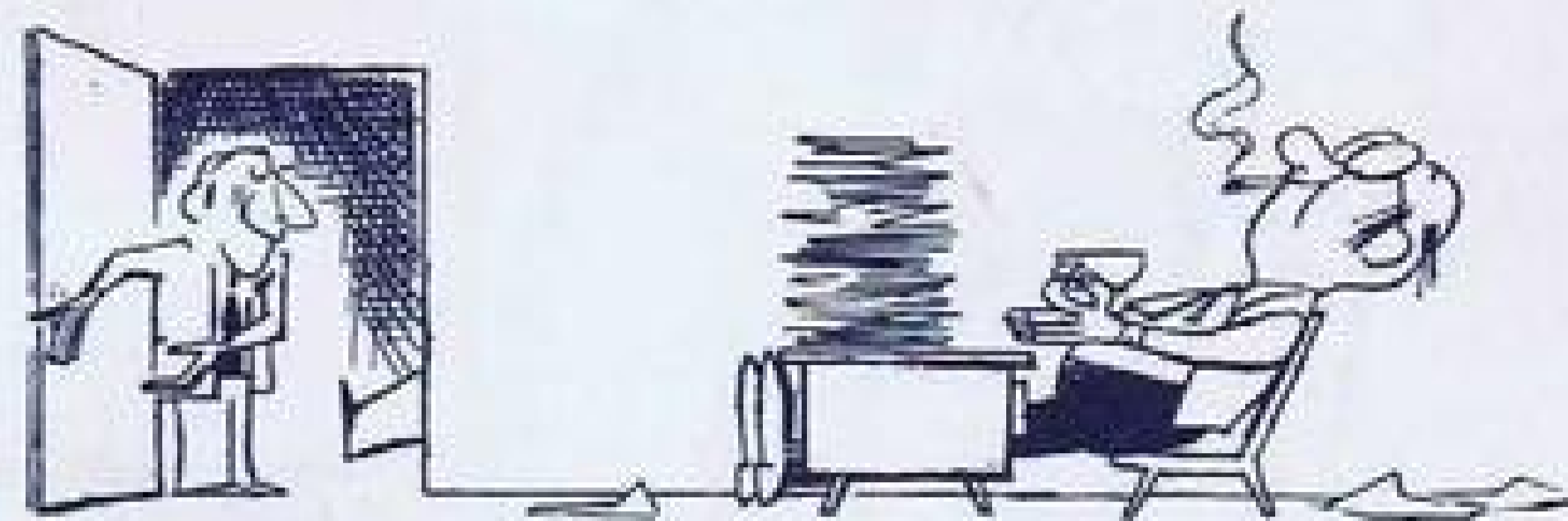
— Nea Vasile, ești un om făcut! îi strigă fericit regizorul. Poți ține minte pînă mîine dimineață mersul ăsta al nostru?...

— Păi, cum nu — răspuse acesta —, că doar nu sîntei singurii care orbecăiți pe aici. Mă pricep, ce mai vorbă...

...Și astfel a ajuns nea Vasile, paznicul de noapte al studioului nostru, maestru de mișcare și consultant pentru filmele științifico-fantastice. Iar dacă producțiile de acest gen sînt și astăzi cum sînt, asta nu e din cauză că nea Vasile nu își face noua meserie ca lumea...

BILĂ

ÎN CONTROL

1

2

3

4

A. POCH

NICOLAE CRISTACHE

Criză

DE CREAȚIE

Ecoul dării de seamă se stîngea treptat. Și, odată cu el, succesul secretarului responsabil de redacție. Sufletul lui se hrănea acum din gustul amar al deșertăciunii. «Ce folos, îi spunea Ancuței, cu expresia durerii întipărită pe chip, ce folos că ești cinstit, dacă nimeni nu găsește o vorbă bună pentru asta?». Ancuța asista mută și neputincioasă la martiriul prietenului ei. «Pe nimeni nu interesează. Pe nimeni!... Nimeni nu-ți spune: Măi, tovarășul cutărică, uite pentru că ești un om cinstit, ia și mătăluță o primă... Nu!... Indiferența asta omoară tot: omenie, cinste, entuziasm, demnitate... Zac pe postul ăsta nenorocit de secretar responsabil de redacție, fac toată treaba, fără mine s-ar duce dracului toată șandramaua asta, eu sînt stîlpul principialității și, în schimb, ce am?... Te întreb: în schimb, ce am?». Ancuța era însă prea îndurerată ca să răspundă și la întrebări retorice. Evident, prietenul ei este un martir. «Cu cîntec

mea, continuă el, aș putea să fiu orice... Aș putea să fiu, de pildă, primar în Cihuaaha, sau aiurea...».

Pentru o clipă, Ancuța se închipui alături de prietenul ei în Cihuaaha: mașina decapotată, palmierii, briza mării și eșarfa ei roz cu dungulițe subțiri, subțiri, în vînt... Dar își reveni repede și spuse: «N-avem dreptul la nici un moment de slăbiciune. Trebuie să luptăm!...». «Pentru ce?» se lamenta el. «Pentru cine? Pentru ce?... Cui folosește? Cui?... Poate poți să-mi spui tu: Cui folosește?». Patetismul se subția spre sfîrșit și secretarul responsabil de redacție, într-o străfulgerare de luciditate, gîndi: «Dacă, totuși, darea de seamă n-a avut forța pe care o presupun eu? Dacă transfigurarea artistică, ca realizare, se află sub valoarea mesajului?...». Ameți și privi spre Ancuța. Ea habar n-avea ce se petrecea în sufletul lui și păstra aceeași hotărîre militantă în priviri. «Trebuie să luptăm, zicea, trebuie să luptăm pînă la capăt!».

El simțea nevoia să mai citească încă o dată darea de seamă, să se convingă de valoarea ei, să pipăie fiecare cuvînt, să-i cîntărească substanța, dar darea de seamă era închisă în fișet și acum privea spre dulapul cu broască dublă, cu ochii hămesiți ai flămîndului la vitrina cu mezeluri. Revăzu cu ochii minții tot materialul și descoperi cîteva grave greșeli. În primul rînd, dăduse mai multe exemple negative decît pozitive și pentru un fin psiholog această greșală este de neiertat... La rest nu se mai gîndi. O vedea pe Ancuța înflăcărîndu-se și o cumplită tristețe îl cuprinsese: «Sînt singur. Tot eu a trebuit să descopăr hiba... Singur, deci!». Îi venea să plîngă de milă, nu de mila lui, el se descurcă într-un fel, ci de mila ei, a celorlalți, a oamenilor în general, a condiției efemere și precare care este omul... Și acceptă cu plăcere invitația Ancuței:

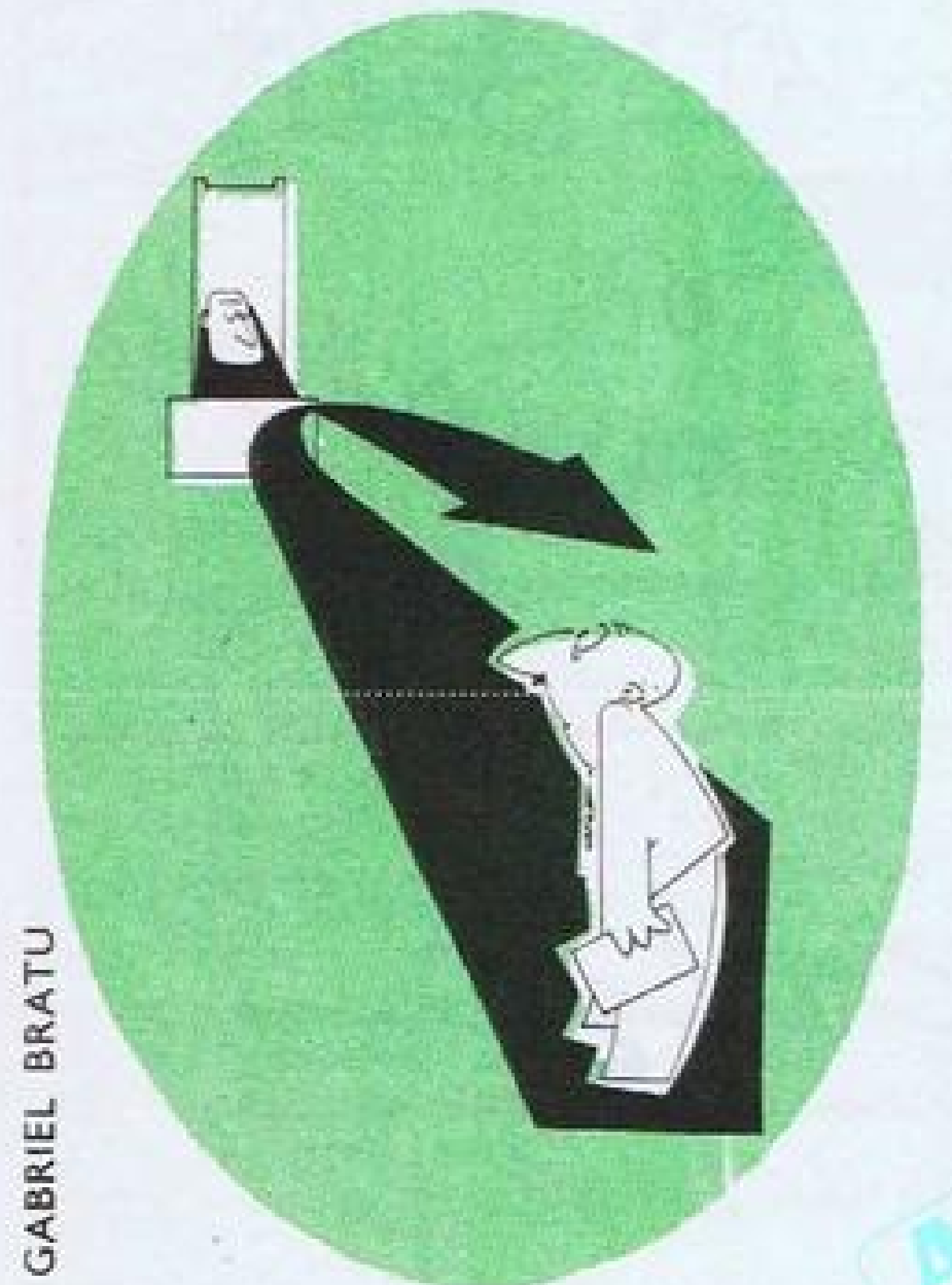
— Hai, se ruga ea, să mîncăm o înghețată!

CAMERA

DE ÎNCHIRIAT

N. ROSICI

GABRIEL BRATU

Speram să dau lovitură. Aflasem că hotelurile noastre sînt ticsite și cum aveam o cameră disponibilă, dar cam deteriorată, am trecut pe recepție, cerînd I.C.R.A.L.u.l. Întreprinderea cu pricina oferă însă cu suspectă bunăvoință refuzuri la solicitări, așa că mi-am luat inima în dinți, mistria în mînă și am asaltat pereții. Găsindu-mă în plină demolare, prietenul meu Stan Zăbic mă scutură strașnic de praf.

— Ce ți-a venit? Sînt destule fleacuri cu care să iei ochii clienților. Cumpără-le și amenajează-ți camera fără mari eforturi. Nu se merită...

Era o idee căreia nu i-am putut rezista. Mai ales că venise vremea să-mi pun și eu fantezia în mișcare și să-mi fac o încăpere șoc, personală, unică. Cu care să iau banii și ochii clienților. Numai că orice aș fi cumpărat, tot nu puteam acoperi cu una cu două (parale) fisurile pereților, în afara unor suluri de tapet roz-bombon. Dînd de la început camerei un «stil», trebuia să-l respect întocmai în procurarea noilor elemente de decor. Nu mi-a fost deloc greu să descopăr niște galerii pentru ferestre, țintuite în flori de plastic care, spunea vinzătoarea de la Metalocasnica, din Calea Victoriei, nr. 134, fac o deosebită impresie în casă. Tot de aici mi-am cumpărat și o oglindă, lucrată artistic, de dimensiuni uriașe, dar în care te vezi cît pumnul. Cadru ei este tot șarmul, înclieat din plinuri dar, mai ales, din goluri. La Artizanatul din Academiei 23 am descoperit un fel de căciulă de damă, cu moț, cusută din trei fișii — mov, galben și verde. Iată un prilej să o fac fericită și pe nevastă-me! Numai că atunci cînd am vrut s-o iau, mi s-a spus că e vorba de o pernă (!)

Îmi place să cred că sînt fire de artist. Clienții trebuie să simtă asta și să nu mă ocolească dacă mai au prilejul. Îmi trebuiau deci niște tablouri de efect. Posesor al unei experiențe de viață (unic!), știam că obiecte de-astea nu se găsesc prin vreo expoziție, ci se dau pe sub mînă, la negru. O clipă am fost tentat să-mi ornamez pereții cu vederi înrămate, reprezentînd Ateneul, de pildă, din care ies peisaje în relief, veverițe și rozătoare (ce vreți, asociații șocante, cum se obișnuiește în arta modernă!). Am descoperit însă, între timp, o pinză, la Unitatea de geamuri, oglinzi și tablouri, din Calea Griviței 193, care îmi servea perfect scopul. Criticii de artă trebuie să se rușineze fiindcă nu l-au semnalat încă pe Gh. Ionescu, autorul ei. Celebra pictură este un peisaj marin. În el apar trei nuduri, odihnind pe trei monștri acvatici. Un bărbat, despuiat și el, le oferă indecis și decent flori. Tot de aici am cumpărat rame splendide de... sau pentru... orice: pinze, folk, vederi, foto-

grafii în culori. Fotografii cu buze verzi și ochi roșii, sau invers, după dorința clientului, executate de unitățile noastre specializate în rarități.

Unei camere de închiriat nu trebuie să-i lipsească nimic. Termometrul e și el un obiect util. Am poposit în stradă Gabroveni și-am luat unul pe alese. L-am înhățat pe acela care arăta temperatura cea mai ridicată. De pe acela care arăta temperatura cea mai ridicată. De altfel gradația nu trebuie luată în seamă. El tot, în general, e o bijuterie. Lemnul e vopsit într-o culoare blîndă, peste care e aplicată o vedere estivală (și călduroasă). Dacă ai clienți cu copii, jucăriile au un rol foarte important. La Artizanatul din bd. Bălcescu nr. 32, mi-a atras atenția o țigară. O ținea între buze o arătare mică și obosită. Cu un oarecare efort am identificat în ea un ursuleț. Servea excelent de avertisment contra ravagiilor nicotinei. Cu condiția ca și copiii să-l înțeleagă ca atare sau să aibă umor. Dacă ai printre oaspeți femei grăbite, care și-au uitat rochiile de seară acasă, poți merge din nou în Gabroveni. Sînt acolo niște exemplare care-ți mișcă banii în buzunare. Au flori de metal în jurul gîtului, de juri că-i aur curat sau argint strecurat. Tot pentru gin-gașele ființe nu trebuie să uiți ambianța. Ați ghicit: florile. Le-am dibuit și pe acestea la Unitatea Menaj, cu nr. 44, de pe Calea Griviței. Nu le schimb apa, nu le ud la rădăcină. Le curăț cu aspiratorul și le dau vioiciune cu o cîrpă muiată. Țin o veșnicie așa. Miraculoase? Nu, artificiale. Sînt toată veselia camerei mele, dacă nu cumva ele împart totuși efectul cu un tun, procurat de la Romartizana, din Calea Victoriei. În caz că marșialul obiect nu le va spune mare lucru copiilor, în schimb, cei slabi de înger îl vor putea folosi în războiul cu gîndacii vecinilor ce tot încearcă să pătrundă prin crăpături.

Fericit că rezolvăsem rapid amenajarea — timpurile ne favorizează! — am dat o raită prin oraș. Într-adevăr, căzusem la țanc: era sezon plin la hoteluri. Prudent, mi-am oferit serviciile unui bărbat cu aspect blajin. Cum mi-a călcat pragul, am simțit că trebuie să chem salvarea. L-am făcut respirație artificială și i-am cerut cu insistență să se liniștească. Vorbea neîntrerupt de monștri artistici, de flori pentru înmormîntare, de oglinzi himerice și de bătălia de la Waterloo, arătînd cu degetul înspre tunulețul meu, cu o țevă atît de delicată. Apoi a început să vorbească în parabole, cum că s-a născut un monstru, numit «Prostul gust», și că l se face loc de trecere nu numai pe străzi dosnice. Din nefericire și în case. Și eu care voiam să vin în sprijinul nevoiașilor!

MARK SEVERIN

POȘTA
REDACTIEI

Vasile Mardare, București; Epigramele sînt slăbuțe. Reținem însă nota critică și anume că în Ploiești nu se găsesc becuri pentru veioze. Poate se face lumină.

Nic. Iconaru, com. Insurăței, Brăila; Desenați mai clar. Nu îngămădiți prea multe elemente pe un spațiu restrîns.

Emil Achelăriței, București; E greu să spargeți gheața, cum spuneți dv., cu unelte atît de vechi. Anecdotele au mai fost publicate.

C. Gavrilă, Timișoara; Poezia a sosit prea tîrziu. Oricum, intenția a fost frumoasă.

Florian Moraru, București; Linia e, în general, expresivă. Atenție însă la idei. Copilul cu semnul exclamării pe piept (începător) este, dacă vă gândiți bine, un pleonasm grafic.

Milută Mocanu, loc. Dărmănești, Neamț; Poezia «Visul meu» nu are șanse de publicare, deoarece nu intră în specificul revistei noastre.

Ion Romoșan, Alba Iulia; Deoarece ne întrebați ce trebuie să faceți pentru a obține un desen bun, vă răspundem: faceți orice, dar nu luați ideea de la altul (ca în cazul caricaturii care prezintă un pieton distrat ce cade într-o gură de canal).

Alex. Poamă, Vaslui; Am primit scrisoarea (cu greșeli de dactilografieră intenționate) și am zîmbit, deși genul ca atare e depășit. Vă așteptăm însă cu manuscrisele promise în P.S.

Marius Maier, Hunedoara; Tocmai caricatura intitulată «Secție» n-a rezistat la selecție. Reveniți.

Aurel Radu, com. Sadova, Dolj; E bine, cum spuneți dv., că v-ați chemat muzele și le-ați pus la muncă. Va trebui să le hrăniți însă mai bine...

Ștefan Enășoiu, Craiova; Una dintre anecdote a fost reținută pentru rubrica intitulată «Spicuri». Desenul a fost, din păcate, reținut de... coș.

Floricița Zainea, com. Vipe-rești, Buzău; Talentul dv. e încă în fașă. În curînd, să sperăm că va merge!

Alexandru Sabău, Baia Mare; Ideea e deșteaptă, desenul mai puțin!

Viorel Petruș, Sinaia; Aveți dreptate: nimeni nu poate să scrie, în fiecare zi, o capodoperă. Dar cei care scriu capodopere nu se laudă cu ceea ce nu le-a reușit!

Mitică Tîrziu, Sovata; Dacă dv. spuneți că aveți talent, probabil că aveți. Dar n-aveți schiță!

L. Varna, Iași; Au fost reținute. Viorel Ploieșteanu, Mangalia; Ion Costin, Rm. Sărat; Ion Parpalca, Petrla; Florian Turcuș, Oradea; Mihai Manolachi, Brașov; Iosif Pildner, Petroșani; Ioan Pasc, Tg. Mureș; Costel Stroia, com. Luminiș, Neamț; Eftimie Dincă, București; Constantin Enache, București; Petru Gavra, Baia Mare; Alid Pădurescu, Brașov; Marin Ungureanu, com. Vișina, Dimbovița; Ioan Grigoroșcuță, București, Andrei Schenker, Cîsnădie; Ioan Suciu, Bistrița; Nicolae Fulga, Cîmpina; Viorel Ploieșteanu, Mangalia; Cristian Roșu, Pitești; **Lucrări nesemnificative!**

ARIADNA

**„BRONZURI” ȘI...
„D-ALEA MICILE”**

BRĂILA

Ce e Brăila? Un oraș, firește. Dar și un actor. Pe afiș se adaugă Ștefan Mihăilescu. Inutil.

Cine joacă în piesa cutare?

Brăila!

Deschizi aparatul de radio: Brăila. Îl recunoști dintr-o mie. Despre film, televiziune, ce să mai vorbim!

Joacă așa cum respiră. E naturalețea însăși. Ai spune, un om de pe stradă urcat pe scenă.

De mic îi imita pe profesori, improviza pentru prieteni tot felul de șotii, pînă a ajuns la un cămin cultural. De acolo, la Teatrul Poporului, la Teatrul de Stat din Brăila și, în sfîrșit, la Giulești (pe atunci Teatrul muncitoresc CFR) pe care nu l-a mai părăsit.

A jucat enorm și de toate. Dezertorul, Năpasta, Inspectorul de poliție, Bădăranii, Mielul turbat, A 12-a noapte, Burghezul gentilom, O scrisoare pierdută, Baia, Aristocrații, Tache, Ianke și Cadir, Napoli, orașul milionarilor, Domnul Puntila și sluga sa Matti — spectacole care l-au purtat, de la început, din succes în succes. Azi, mai poate cineva să spună ce roluri i-au sporit popularitatea?

Culmea e că — după cum mărturisea odată într-un interviu — s-a considerat tragedian. O glumă, s-ar părea. Talentul său a înglobat însă amîndouă măștile teatrului, într-un chip cu totul special. Numai

asa se explică saltul de la Maiakovski la Brecht, de la vodevil și comedie bufă la drama istorică și, de aici, la nenumăratele scenete radiofonice și televizate, cu care și-a cucerit spectatorii.

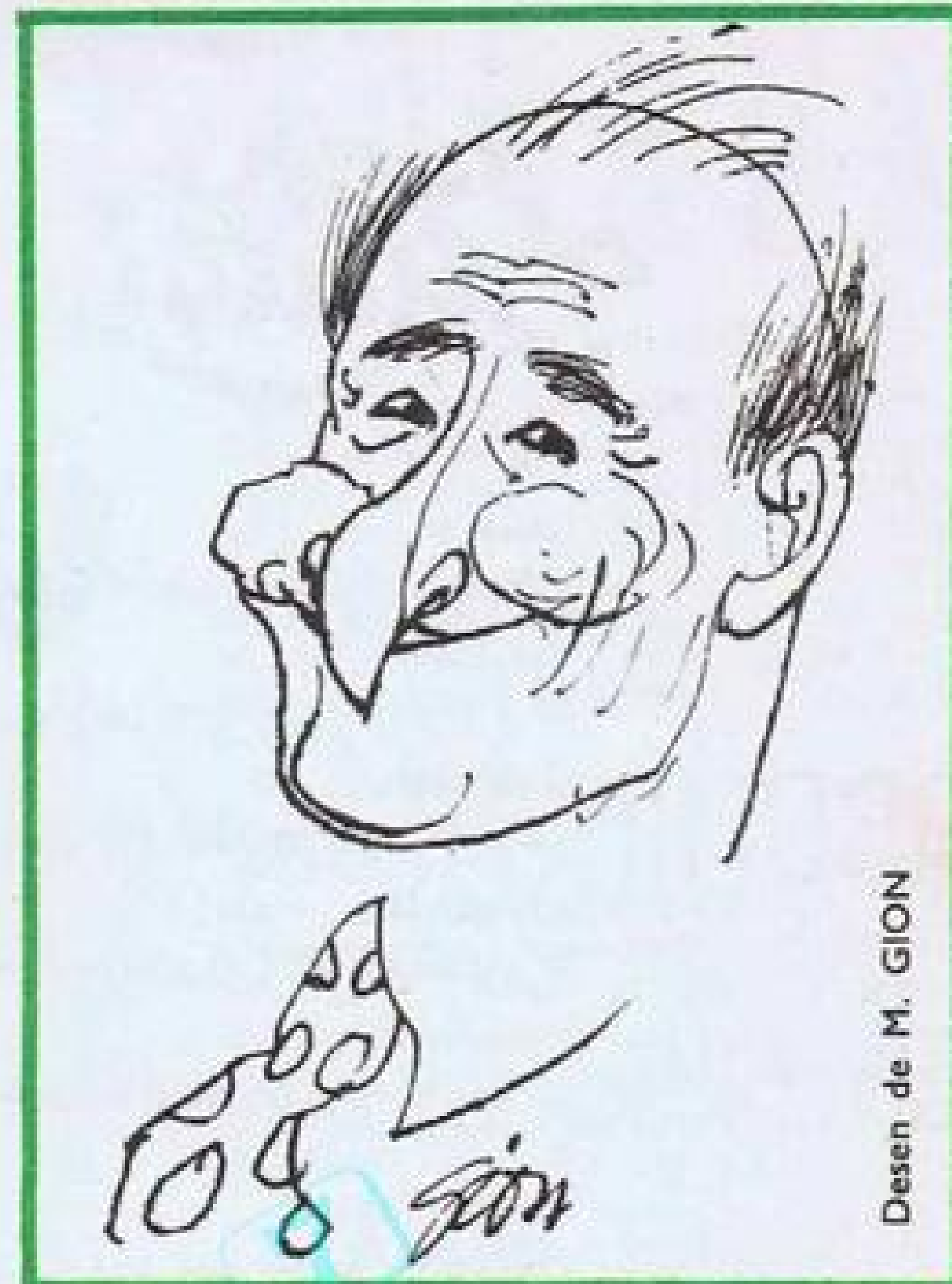
Nu l-a întrecut nimeni în Optimistenko din Baia, după cum Arturo Ui rămîne una din cele mai zguduitoare creații ale teatrului nostru contemporan. Și cît de mare a fost surpriza cînd a apărut în Constantin Vodă Cantemir din Descăpătînarea!

Îndeobște, actorii se mîndresc cu asemenea realizări, își doresc marile roluri ale dramaturgiei universale, suferă cînd nu li se încredințează. Brăila e o excepție. Nu știi dacă dintr-un exces de modestie sau dintr-un imens orgoliu, se mulțumește să afișeze un zîmbet binevoitor, fie cînd îl felicită pentru vreo performanță, fie cînd regretă că se risipește în apariții minore, sau că nu-și stăpînește pofta «cîrligelor».

Fiindcă-l prețuiesc, fiindcă știu ce e în stare să dea scenei, nu mă sfîlesc să i-o spun cu sinceritate. Nu se supără. Dimpotrivă. Mă întîmpină, de cînd ne cunoaștem — și a trecut destulă vreme de atunci — cu hazul și bunăvoia care-l însoțesc în viața de fiecare zi.

— Ce mai pui la cale? îl întreb.

— Nimic din ce-ți place. Nici un rol din alea pentru care mă lauzi.

Desen de M. GION

Se amuză copios. Și adaugă:

— Mă duc la televiziune să mai imprim câteva «d-alea micile». Mă prăpădesc după ele!

Face o piruetă ca un «sic» puștesc și pleacă grăbit.

Știi eu dacă «alea micile» — adică scenetele, anecdotele, poantele — nu vor deveni cu timpul o antologie a hazului popular, un album cu sute de imagini ale cotidianului, de tipuri, ticuri și năravuri cu care Brăila distrează publicul, distrîndu-se?

Totuși, din cînd în cînd, un «bronz» nu strică!

ROXANA PAICU

OCHII ȘI URECHILE CULISELOR*

Teatrul a fost, dintotdeauna, unul din subiectele favorite ale umoriștilor. Tocmai de aceea riscurile pe care și le asumă cel ce scrie despre slujitorii scenei sînt mari. Acesta are, de regulă, la îndemînă trei scheme cu valabilitate demonstrată: 1. toată lumea se plînge că e greu, dar nimeni, pentru nimic în lume, nu și-ar schimba meseria; 2. «pitorescul» invidiilor în jocul subiectivităților. Fiecare se crede cel mai nedreptățit sau, cu alte cuvinte, «ochii și urechile culiselor». Și, în sfîrșit, 3. farsele colegiale (cu cel mai mare succes la cititor).

Mircea Marian pare a opta pentru prima variantă. «Ultima călătorie a Thaliei», proza cu care se deschide volumul, scrisă alert, cu un fin simț al nuanțelor, subliniate printr-o ironie inteligentă, promite o pledoarie pentru dragoste, susținută cu... dragoste («Crede-mă (...) actorii sînt niște ființe cu totul și cu totul ciudate... E greu să-i înțelegi de fiecare dată, dar lumea ar fi mai puțin frumoasă fără ei...»), abandonată, din păcate, în favoarea celei de-a doua «scheme». Mircea Marian ni-i prezintă, așadar, pe actori «dincolo de luminile rampei». Dialogul folosit generos păstrează un ritm susținut, ironia continuă și ea să funcționeze — de astă dată, însă, ca atitudine globală

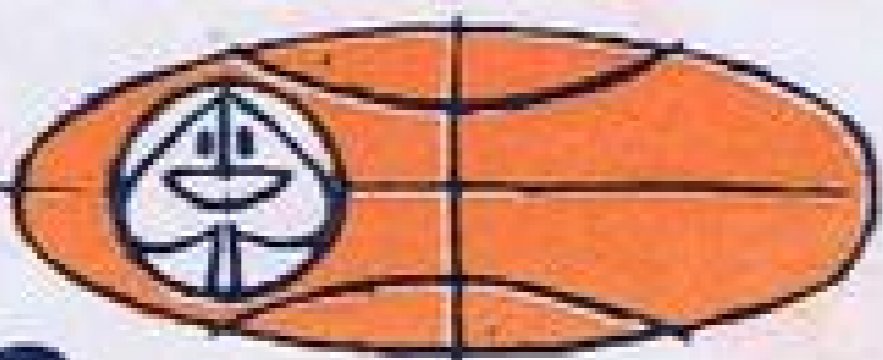
a cărții «Pepsi Cola 38°», căpătînd o cu totul altă valoare. Zîmbetul promis inițial nu mai revine pe chipul cititorului, decît în ultima proză. Este, însă, un zîmbet amar, stîrnit de o declarație a Thaliei cu a cărei opinie, evident, autorul e de acord: «Asta e fața nevăzută a teatrului (...). E o imagine care, de fapt, n-ar trebui să-l intereseze pe cel ce, seara, intră în sala de spectacol». Părere căreia ne alăturăm, fără nici o reținere, iar dacă citim în continuare, că... «viața actorilor e mai pitorească, mai plină de neprevăzut ca a altor muritori de rînd», căruia îi adăugăm afirmația inițială «lumea ar fi mai puțin frumoasă fără ei», nu putem să nu ne întrebăm de ce ipoteza și concluzia contrazic demonstrația, mai ales că însuși autorul pare a avea îndoieli în această privință. Dialogul care urmează ține loc de comentariu. «— Foarte interesant, foarte interesant (...) dar tot n-am înțeles sensul acestei povestiri». Îndoieli, e adevărat, repede spulberate: «— Mi-e teamă că nici eu, dar asta n-are nici o importanță».

Oare chiar n-are nici o importanță?

* Mircea Marian: „Pepsi Cola 38°”

OCTAVIAN BOUR

Revista

Ludas Matyi

la urzica

— UNGARIA —

Dilemă

Părinții fetei doreau nuntă cu lăutari. Părinții băiatului de nici un fel...

Burlacul

Mi-a fost dor de puțină gingășie. Și atunci... mi-am mîngîiat propriu-mi obraz.

Oaspetele

Cel mai plăcut musafir este acela care... n-are de gînd să ne viziteze!

Nehotăritul

În sfîrșit, am găsit ce căutam; păcat însă că întotdeauna doresc altceva...

Invidie

Ce fericiți sînt caii. Pe ei nimeni nu-i trage la răspundere de ce merg așa des la ...curse!

Intr-un cartier

Treizeci de ani au trăit împreună, într-un bloc din cartier și nu s-au cunoscut, deși au fost soț și soție.

Traducere de LUCIA ILLES

AȘCHII

GALAMBOS
SZILVESZTER

JENŐ DALLOS

LASZLO FABY

Film modern

— Vorbești serios?
— Mă jur!
— Va să zică, ai văzut filmul «Insinuarea cibernetică» și n-ai înțeles nimic...
— Asta-i adevărul. Tie pot să-ți spun, fiindcă mi-ești prieten.
— Și n-ai înțeles chiar nimic din el?
— Nimic. Și nu pricep de ce. Am înțeles toate amănuntele, dar, în mare, habar n-am despre ce a fost vorba.
— Ciudat. Nu cumva băuseși ceva înainte?
— Cum să beau?! Eram perfect conștient. Unde mai pui că înainte de masă ținusem o conferință la Academie.
— Poate că ai stat alături de vreo tinăra interesantă care...
— Lingă mine stătea nevastă-mea.
— Dar în partea cealaltă?
— Soacra.

— Și nici ele n-au înțeles nimic?
— N-am îndrăznit să le întreb. Mi-era teamă să nu le pun într-o situație neplăcută...
— Hm! Cred că ar trebui să te duci la un medic. Și cît mai repede!
— La ce medic să mă duc?
— La un psihiatru. N-are de ce să-ți fie rușine. Un control nu strică nimănui. Știința a progresat atît de mult încît se poate stabili, printr-un examen simplu, cea mai mică abatere în funcționarea creierului uman.
— Dă-ți cuvîntul că ceea ce am să-ți spun, rămîne între noi.
— Îți promit.
— Am fost la psihiatru.
— Și?
— M-a examinat și mi-a spus că nu sufăr de nici o tulburare în direcția asta.
— Ei, modificările nu se arată chiar de prima dată. Poate că ar

trebui să mai încerci. Ce-ar fi dacă te-ai duce la un centru psihologic?
— Să nu spui nimănui, dar am fost și acolo.
— Bravo! Și ce ți-au spus?
— Am stat de vorbă o oră și jumătate. După aceea m-au asigurat că reacțiile mele psihice sînt normale.
— În cazul acesta ar trebui să te liniștești.
— Mda. Ce-aș putea să fac altceva? E o mare bucurie să aflî că ai mintea întreagă. M-a costat vreo două sute de forinți, dar merită.
— Chiar că merită. Ia, te rog, bancnotele astea.
— Ce-i cu tine? De ce-mi dai o sută de forinți?
— Cum, de ce? Fiindcă ai reușit să mă liniștești. Din «Insinuarea cibernetică» n-am înțeles nici eu nimic.

Traducere de T. CUTLIC

SENSIBILITATE

Autor anonim (Turcia)

Cînd într-o zi, făcîndu-și meseria,
din neatenție-și tăie un deget —
călăul scoase mai întîi un răget,
apoi boci de-i transpiră chelia.

Dar condamnatul nici n-a tresărit
și-atunci călăul remarcă — se spune —
că omenirea s-a sălbăticit,
de nu mai știe ce e compasiune!

Traducere de VALERIA RODIN

ILUSTRATA

ACHILLE CAMPANILE (Italia)

Abia coborîți din «rapid», Roberto și Irene priviră în jur, pînă ce găsiră ceea ce căutau: un chioșc cu ilustrate.

Există indivizi născuți pentru ilustrate și indivizi refractari la ilustrate. Cei dintîi, cînd sînt în călătorie, dacă se opresc undeva, fie și numai pentru a mai lăsa motorul turismului să se răcească, se năpustesc la chioșcuri cu ilustrate și, fulgerător, aleg, cumpără, scriu, lipesc timbrele, dibuiesc cutia poștală, introduc ilustratele...

Cei din categoria a doua ar vrea și ei să facă la fel, dar nu se pot hotărî. Și chiar dacă purced să facă cele de trebuință, întîmpină mai întîi dificultăți la alegerea vederilor: «asta nu e destul de grăitoare, în asta nu se vede marea (sau muntele), asta e prea banală». Au ales, în sfîrșit, cîteva, dar n-au ce le trebuie sau nu-și amintesc adresele destinatarilor.

Dacă le-au scris, își zic că au făcut destul și amină pe a doua zi cumpărarea timbrelor. Cît despre lipit, or mai vedea după aceea. Iar dacă au reușit să facă toate acestea, uită să pună ilustratele la cutie și revin acasă cu ele în buzunar. Lasă că le trimite anul viitor, zic ei; le rătăcesc prin casă, le aruncă...

Acesta ar fi un modest «studiu asupra ilustratelor»: «Dificultăți de scriere și de punere la cutie. Psihologia expeditorului».

Să vorbim și despre cei de tipul I, născuți pentru ilustrate, ca Roberto și Irene, pe care i-am și văzut îndreptîndu-se spre chioșc. Călătoreau numai pentru a trimite ilustrate. Călătoreau numai vara. Viața e scurtă cînd trăiești doar trei luni de vară pe an. Așezăți la măsuta din fața chioșcului, ei completau ilustrate cu titluri academice, nume, adrese și îmbrățișări.

— Pe asta, zise Roberto, o trimitem profesorului Ciotola. Și inceptu să scrie. Vai! S-a pătat. Tocmai cînd scriu unei persoane de vază...

Și ce frumoasă ilustrată! Ți se frîngea inima s-o arunci.

— Dar nu-i nimic! zise Irene, soția. O trimitem altcuiva!

— Cui? Am scris deja: Luigi...

— Ei, o trimitem unui alt Luigi. Lui Luigi Fitta.

— Bravo! Ce am eu cu el? Mai degrabă, lui Luigi Riva.

— Ce Riva? Stai, să ne mai gîndim puțin...

Și porniră să murmure: Luigi... Luigi... Luigi... Luigi...

— Luigi Ridammi!

— Pisălogul ăla?

Continuară să chibzuiască.

— Don Luigi? propuse Roberto.

Asta era prea de tot! Don Luigi era parohul cu care nu prea erau în relații. Se putea spune că nici nu se cunoșteau. Ilustrata, trimisă dintr-o stațiune de renume de acești neglijenți enoriași, ar fi părut o ironie...

Trecură apoi în revistă pe toți cunoscuții Luigi din viața lor. Și își dădură seama că nu prea țineau în chip deosebit la nici un Luigi.

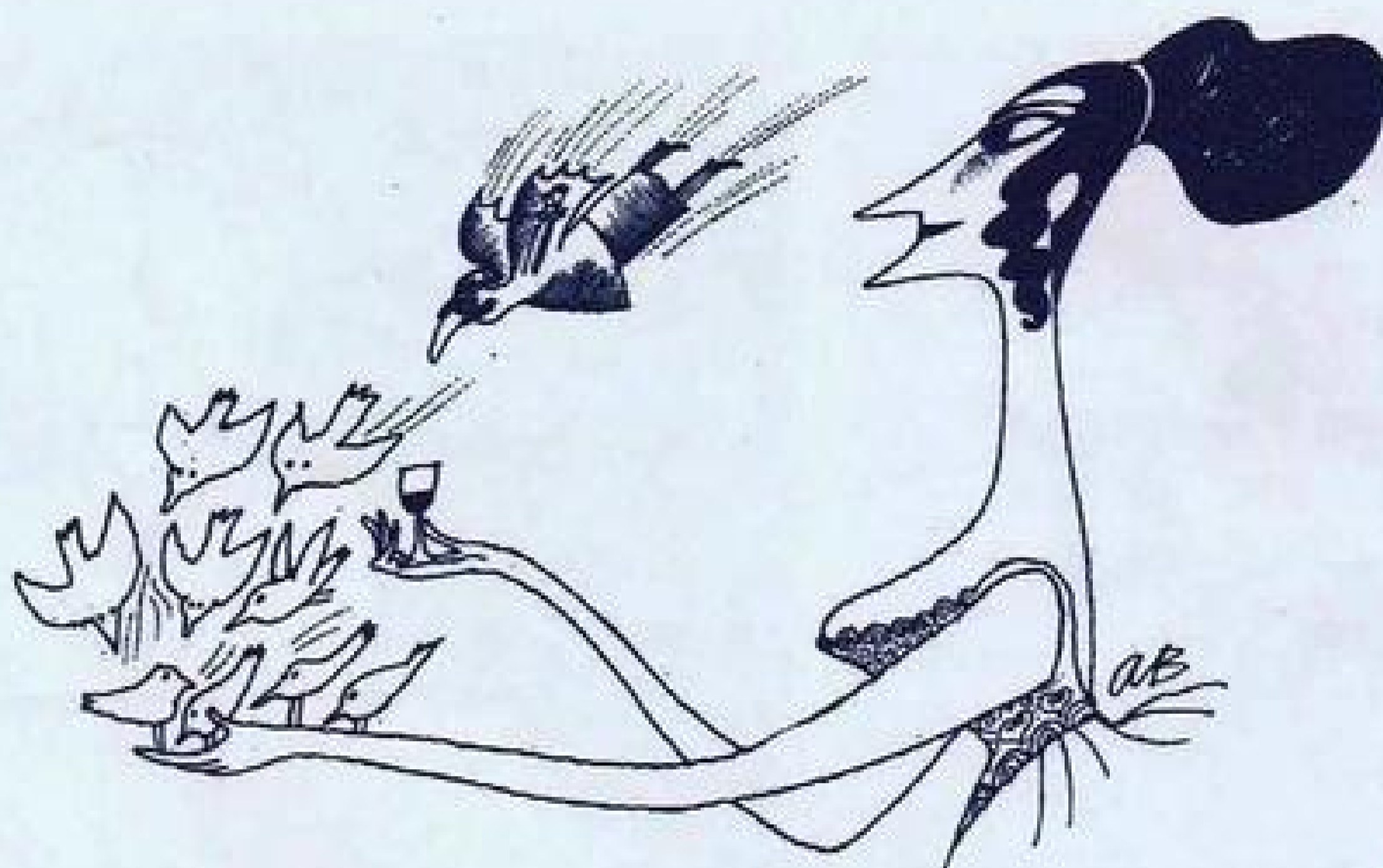
Deodată, Roberto își aminti de un bătrîn unchi Luigi, de care, de mulți ani, nu mai știa nimic. Și de aici urmă faptul că, puține zile după aceea, bătrînul unchi, care tocmai își întocmea testamentul, impresionat că — după atîția ani de tăcere — această rubedenie a lui face dovada că nu l-a uitat de tot, îl numi unicul său moștenitor...

Traducere de V. ROBAN

ADOLF BORN (Cehoslovacia)

Ilustrația
rubricii

PRIMĂVARA
ÎN
VIZIUNEA
UNOR
CARICATURIȘTI
STRĂINI

«URZICA» PE GLOB

Lucrările de grafică satirică și umoristică apărute în «Urzica» atrag, în continuare, atenția unor editori de peste hotare. Astfel, în primele luni ale anului în curs numeroase reviste de profil au reprodus, «în serie», desene ale colaboratorilor noștri, mărturie elocventă a reputației de care se bucură caricatura românească în lume.

Să menționăm, deci, câteva «aparitii» recente: «Sŭrŭeh» (Bulgaria) a reprodus caricaturi de Eugen Taru și Antonică Marin; «Rohač» (Cehoslovacia) pe Vasile Crăiță-Mindră; «Pavliha» (Iugoslavia), desene de C. Ciosu, C. Cazacu, Anton Dragoș; «Karuzela» (Polonia) pe N. Mirodone și Gavril Constantin; «Krokodil» (U.R.S.S.) pe V. Timoc și Nicolae Ionită. Serialul continuă...

SALONUL TINERILOR
CARICATURIȘTI
TG. MUREȘ LA A IV-A EDIȚIE

Sub egida Comitetului județean Mureș al U.T.C., cenacul tineretului «Apollo» organizează, între 8-21 iunie a.c., ediția a IV-a a Salonului de umor grafic, destinat tinerilor caricaturiști.

Sînt invitați să participe graficieni (în vîrstă pînă la 35 ani) din toate județele țării, cu lucrări originale inedite de umor grafic (caricaturi fără cuvinte, ilustrații umoristice, benzi desenate, cadre regizorale umoristice etc.).

Se pot prezenta cel mult 5 (cinci) lucrări, avînd dimensiunea 35 x 50 cm, și 50 x 70 cm, care trebuie să ajungă la organizatori pînă la 18 mai c.r.t., Adresa: Comitetul județean al U.T.C., Cenacul tineretului «Apollo», Tîrgu Mureș, Piața Trandafirilor nr. 26, cu mențiunea «Pentru Salonul de umor, Tîrgu Mureș, 1980».

Se vor acorda: Marele premiu, Premiul pentru cel mai bun debut, numeroase alte premii și distincții.

UMORUL SALVATOR

În sălile Muzeului de Artă din Craiova s-a deschis, la începutul acestei luni expoziția «S.O.S. Natura».

Impresionat de nobila strădanie a ecologistilor de pretutindeni pentru protecția mediului inconjurător, graficianul craiovean Gabriel Bratu a hotărît să le dea o mîna de ajutor. Și nu o mîna oarecare, ci una sigură și... inspirată. O atestă cele 28 de caricaturi expuse și, mai ales, afluența de public. Se vedește, astfel, încă o dată, că oltenii știu să aprecieze umorul, cînd e de bună calitate, și... protejează mediul natural.

PE BEGA ÎN SUS

Centrul Universitar Timișoara, anunță deschiderea, la Casa Tineretului din localitate, a expoziției de caricatură și desene satirice, aparținînd studentului Ștefan Popa. Sînt expuse 40 de lucrări: grafică, pictură și artă obiecturală umoristică.

După opiniile unor critici de artă din orașul de pe Bega, Ștefan Popa se află în evident progres față de prifa sa expoziție personală, regăsindu-se cel mai bine în desenul satiric.

Îmbarcat deci, pe corabia umorului, studentul Ștefan Popa navighează pe Bega în sus, încercînd să ajungă în... frunze.

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
«CASA ȘCINTEII» (44601)

PENTRU STRĂINĂTATE, ABONAMENTE
LE PRIN ILEXIM — DEPARTAMENTUL EX-
PORT-IMPORT PRESĂ, BUCUREȘTI, STR
13 DECEMBRIE NR. 3 P.O. BOX 136-137
TELEX 11 228

— Mda, am mormăit întrerupînd contactul... se pare că aici o să rămînem...
— De ce? Uite acolo, pe mal, semnul care indică trecerea pentru mașinile spuse indignată Barbara.

— S-ar putea... numai că, acel semn ar trebui smuls și pus sub roată, pînă nu-s obligat să pun eu umărul.

— Nu știu de ce te amuzi! Mai încearcă o dată...

— N-are rost. Înțelege și tu că, cu cît accelerez mai tare, cu atît se afundă mai rău roțile în nămol. Sau poate vrei să mă dau în spectacol în fața acestor gură-cască adunați pe pod? Ia te uită cîți sînt!

— La toate găsești răspuns, mormăi Barbara. Dacă m-aș fi aflat acum lingă un bărbat adevărat, și-ar fi scos de mult sacoul și l-ar fi pus sub roți, ca să scoată mașina la liman.

— Asta ar fi o distracție în plus pentru cei de pe pod!

— Și-atunci, o să stăm aici la infinit?
— Nu știu. În orice caz, eu mă simt ca Noe pe corabie.

— Nu mai spune! Și pe mine cu care dintre pasagerii corabiei mă confunzi? Întrebă afectată Barbara.

Un flăcău zdravăn, cu o pălărie verde, strigă de pe pod:

— Ce-i cu dv.? V-ați împotmolit?
— Stau și mă cruceș cum de ați ghicit?! I-am replicat acru.

— Aici, la noi, se împotmolesc mulți,

VADUL

COLIN GOVOLD (Anglia)

se amestecă în vorbă o bătrnică, clătînd un cap de pasăre răpitoare.

— S-au împotmolit bine, spuse și o femeie voinică, arătîndu-ne cu degetul copiilor ce o însoțeau.

— S-au împotmolit!... S-au împotmolit!... S-au împotmolit!... ciripiră copiii care, nu știu de ce, îmi erau grozav de antipatici.

— Nu sînt rău din fire, i-am spus Barbarei, dar știi ce aș dori în clipa asta?

— Nu știu niciodată la ce te gîndești tu!

— Mi-ar plăcea să se rupă podul și toată adunătura asta de gură-cască să se pomenească în apă!

Barbara mă privi cu precauție și se retrase pe marginea banchetei.

— Poate vrei un sandwich? mă întrebă după un timp și, în glasul ei, pentru prima oară de cînd ne cunoșteam, am descoperit o urmă de stimă.

— Ei, tot mai stați acolo? strigă flăcăul cu pălărie verde.

Aș fi vrut să-i răspund că am plecat

de mult, dar am preferat să tac. După figură, nu părea să aibă simțul umorului.

— De ce-or fi stînd acolo? izbucniră zeflemitor, la unison, copilașii matrianei.

Pe punte nu mai rămăsese acum nici un locșor liber. Părea că întreaga populație a orașelului se adunase ca să se amuze de întîmplarea noastră. Visul meu, în legătură cu prăbușirea podului, nu era prea departe de a se realiza.

— Ei, prietene, se auzi deodată un glas tunător din direcția podului. Mai vin și alții...

Apoi, cîțiva indivizi (am observat că toți aveau cizme de cauciuc) s-au apropiat de noi și, în modul cel mai firesc, cu dibăcie și îndemînare, au scos mașina din nămol. Îndată ce a auzit motorul pornind, gloata s-a retras, grăbită să-și ocupe locul pe pod. În apă, înainta acum o frumoasă mașină albă.

— Ce crezi, se împotmolește? mă întrebă Barbara.

— Fără îndoială! i-am răspuns. Să mergem!

— Unde?

— Cum, unde? Să ne uităm cum se vor chinui să iasă din apă. Poate reușim să găsim un locșor pe pod!

Traducere de TINCUȚA PLOAIE

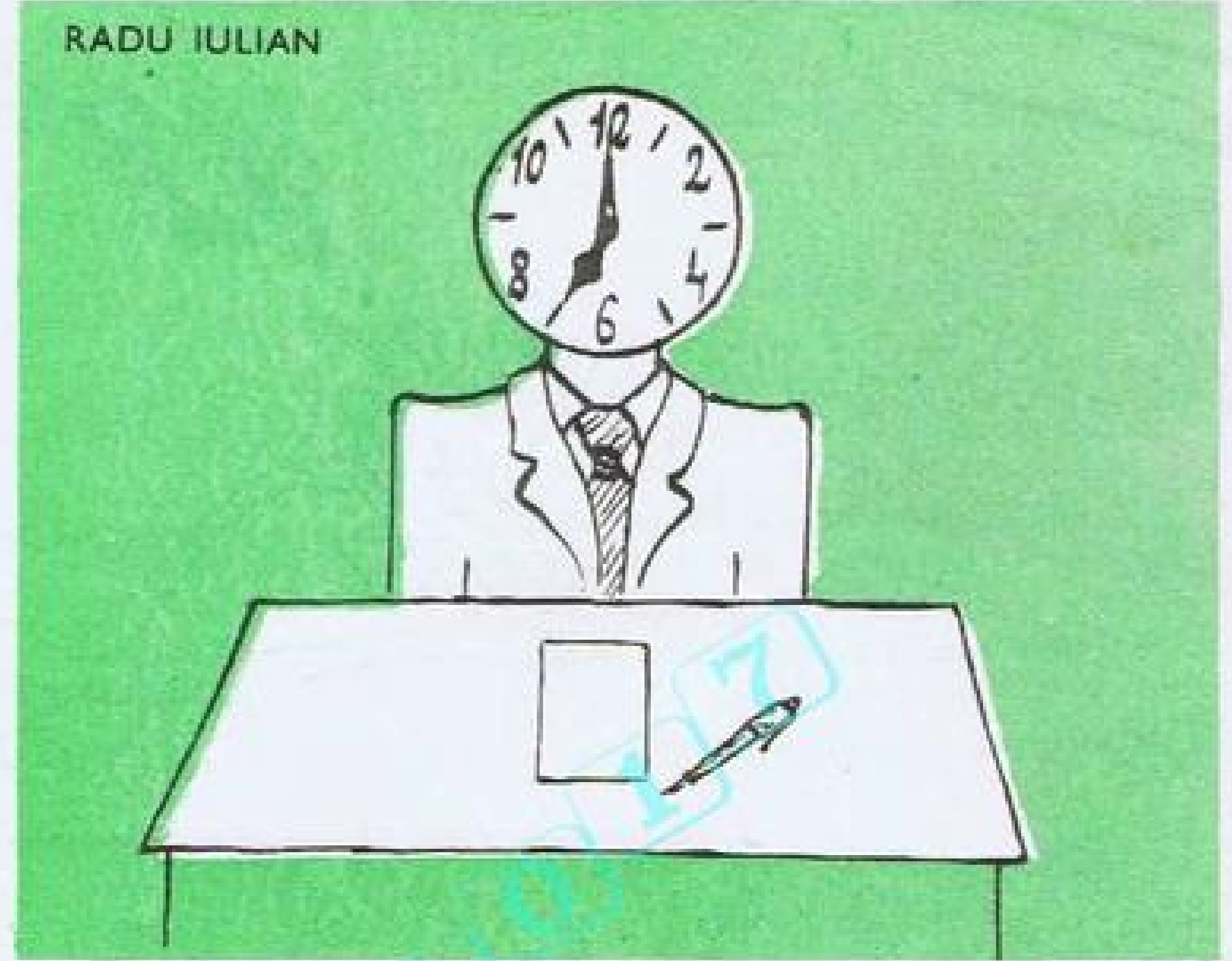
JEAN FRANCOIS ALLAUX (Franța)

6 CARICATURIȘTI
DESPRE

orar

V. COMĂRNISCHI

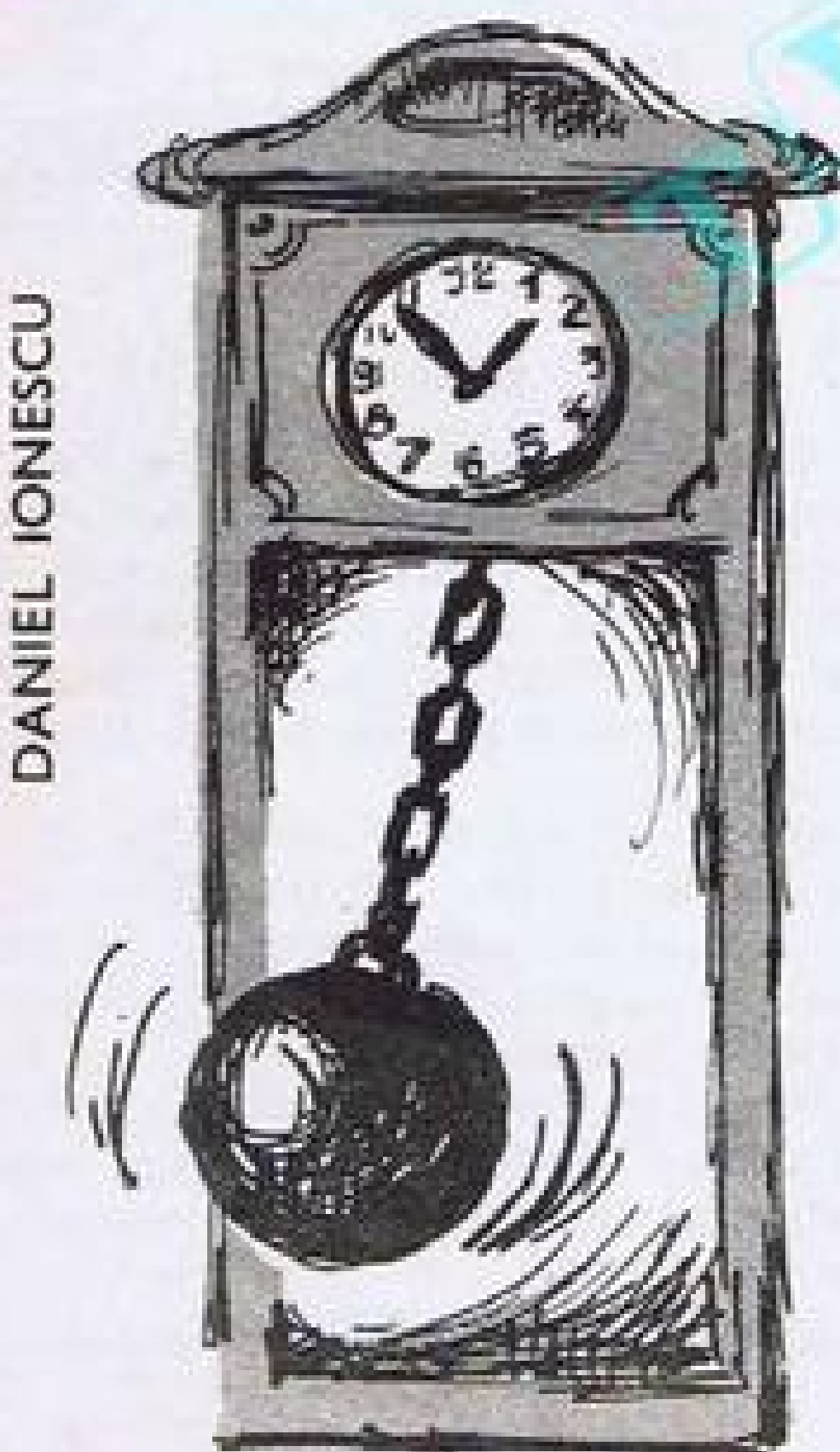
RADU IULIAN

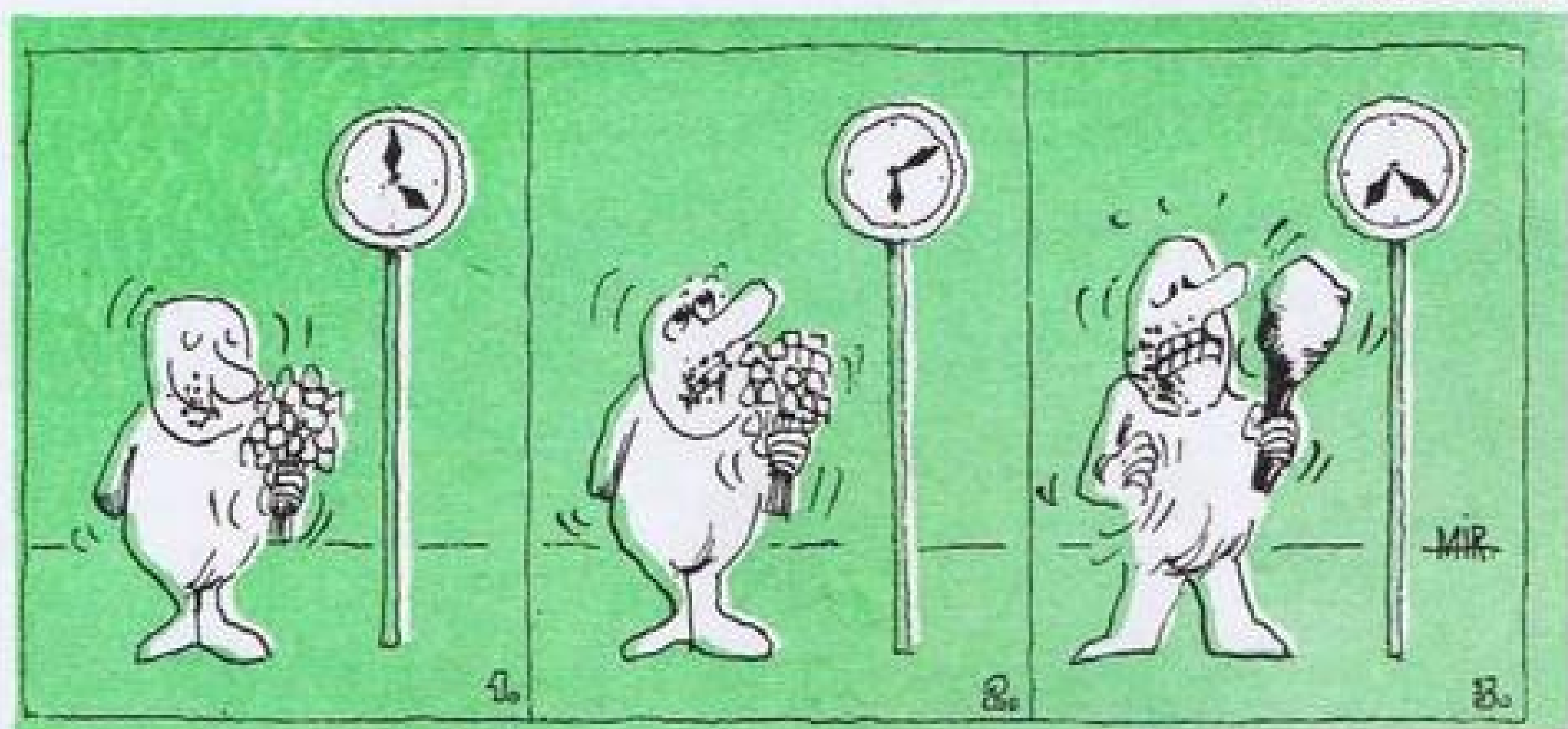
C. CAZACU

CRISTIAN MIHĂILESCU

DANIEL IONESCU

NIC. MIRODONE

Tema (Concurs) pentru pagina
„6 CARICATURIȘTI DESPRE“ la numărul 6
COPILĂRII
Desenele trebuie să ajungă la redacție pînă la 10 mai

urzica

STR. BREZOIANU NR. 23-25 TEL. 14 28 15